

תורתו מגן לנו, היא מאירת עינינו, הוא ימליץ טוב בעדנו, ארוננו פר יחאי

מאמרי
תורתו
מגן לנו

מלוקטים מספר
הזהר הקדוש
עם הפירוש הנפלא
מתוק מדבש

מתוק מדבש

ד"ר
יוסף
קאניו

נעשה אדם נאמר בעבורך

הגה"ק רבי שמעון לביא זי"ע שהיה מגדולי חכמי ישראל בדורו של מרן הבית יוסף זי"ע, בעל המחבר ספר כתם פו פירוש על הוזה"ק, חיבר כידוע הפיוט בר יוחאי כמ"ש החיד"א זי"ע בספרו שם הגדולים, וזכה שנתקבל פיוטו זה בכל תפוצות ישראל מדור דור. שם קבע כמסמרות נטועים שהכתוב (בראשית א, טו) ויאמר אלקים **נעשה אדם** נאמר על התנא האלוקי רבי שמעון בן יוחאי זיע"א, כלומר שכל הבריאה ובמיוחד מבחר הבריאה שהוא האדם נעשה הכל בגלל הרשב"י, והדברים הם נוראים ממש. אך יובנו קצת ע"פ מה שכתב המהרש"א במס' סוכה (דף מה ע"ב) על הא דאיתא שם בגמ' שרשב"י היה מהצדיקים שהסתכלו באספקלריא המאירה, כלומר המחיצה שחוצצת ביניהם לשכינה כפרש"י, והקשה המהרש"א ממ"ש ביבמות (דף מט ע"ב) שמכל הנביאים רק משה רבינו ע"ה הסתכל באספקלריא המאירה, ואם כן הרי אפילו שאר הנביאים לא זכו לכך, ותירץ דעל הצדיקים והחכמים כרשב"י נאמר חכם עדיף מנביא והיינו בבחינת משה רבינו, וכסיום הגמ' שם בסוכה על רשב"י שהיה **מהמקבלים פני השכינה בלא רשות**, כלומר **מבני עליה המועטין**, וכמאמר רשב"י עצמו שם **יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין**, ופרש"י **בזכותי אני סובל כל עונותיהם ופותרן מן הדין**, ועז"י פירשו צדיקים דמעתה כבר נוח לו לאדם שנברא אמנם כדי לעשות רצון קונו, וממילא שנעשה אדם כלומר הבריאה כולה נאמר בעבור התנ"א רשב"י.

ידוע ומקובל מפי סופרים וספרים קדמונים על גודל הפלגת השראת הקדושה בהעוסקים בלימוד הוזה"ק, אולם עלינו לדעת מ"ש השל"ה הק' בכתבי מסעותיו לאר"י, שצריכים ללמוד הוזה"ר באימה וביראה ובדיקות גדולה, ואח"כ **לשמוח הלב בשמחה רוחנית** ולא שום אבילות ועצבות **כי לא באלה חפץ רשב"י**, והוא בדוק ומנוסה, ומה מאוד הפליג בקדושת תורת הרשב"י הרה"ק הבית אהרן זי"ע מקארלין בספרו בתורת **ל"ג בעומר** עד שדרש את נוטריקון הכתוב (איוב יט, טו) **מבשרי** אחזה אלוך, שהוא ראשי תיבות מתורת רבי שמעון בן יוחאי, המובן הפשוט של הדברים הוא על גילויי סוד תורתו הק' בדברים העומדים ברומו וקיומו של עולם, מכל מקום יש במשמעו זה גם מאמריו הק' שבתורת הנגלה, ע"ד מאמר הגמ' (מכות יז ע"ב) אמר רבא דילידא אימיה כרבי שמעון תיליד ופרש"י כל שאמרו יולדת תבקש רחמים יהי רצון שיהא כרבי שמעון, וכמאמר רבי יוחנן בגמ' (שבת יא ע"א) על רשב"י וחבריו **שתורתן אומנתן**, דהיינו שעסקו בתורה כל היום, ולא הפסיקו אלא לק"ש ותפילה. וכתב עוד שם הבית אהרן בלשונו הקדוש על גודל כוחו דרשב"י ורשב"י **מוזך גופן של ישראל לעולם**, כלומר בכל עת ובכל זמן דהיינו אפילו בימינו ימי ההסתרה והעדר האור, ואף אם האדם עצמו הוא בשפל המדרגה ח"ו קבע שם הרה"ק את מאמרו המאלף והמפורסם ביותר, **כשם שהשי"ת הוא ה' לכל כך רשב"י הוא רשב"י לכל אפילו לפחותים**.

הוא ימליץ טוב בעדינו בישועת הכלל והפרט בגשמיות וברוחניות, ובביאת גואל צדק בקרוב ובמהרה דידן אמן.

מכון "מותוק מדבש"

פרוס ל"ג בעומר תשע"ח

מאמר רשב"י כמשה רבינו בדורו

עֶבֶד קִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְרוּשָׁלַיִם לְתַתָּא כְּגוֹוְנָא דְלַעֲיָלָא, עֶבֶד
 (רבי שמעון בר יוחאי) שׁוּרֵי קִרְתָּא קִדְּיִשָׁא וְתַרְעוּי, מֵאן
 דְעֵייל לָא עֵייל עַד דִּיפְתַחֲוֹן תַּרְעִין, מֵאן דְסָלִיק לָא סָלִיק עַד
 דִּיתַתְקַנּוּן דְרַגִין דְשׁוּרֵי, מֵאן יְכִיל לְמַפְתַּח תַּרְעִין דְקִרְתָּא קִדְּיִשָׁא,
 וּמֵאן יְכִיל לְאַתְקַנָּא דְרַגִין דְשׁוּרֵי, דָּא רַבֵּי שְׁמַעוֹן בְּרַי יוֹחָאֵי
 דְאִיהוּ פְתַח תַּרְעִין דְרַזֵּי דְחֻכְמָתָא, וְאִיהוּ אֲתַקִּין דְרַגִין עַלְאִין.

מתוק מדבש

מאמר "רשב"י כמשה רבינו בדורו", יבואר בו שרבי שמעון בר יוחאי
 פתח את שערי סודות החכמה, ולו לבדו ניתן רשות לגלותם, והכתוב
 את פני האדון ה' רומז עליו.

(מקור המאמר זוהר פרשת צל דף נ"א, וצניאורינו כרך ה עמ' תח-טט)

עֶבֶד קִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְרוּשָׁלַיִם לְתַתָּא כְּגוֹוְנָא דְלַעֲיָלָא עֵשָׂה הַקַּב"ה
 ירושלים למטה בעולם הזה כעין ירושלים של מעלה שהיא סוד המלכות,
 עֶבֶד שׁוּרֵי קִרְתָּא קִדְּיִשָׁא וְתַרְעוּי ועשה חומות העיר הקדושה ושעריה,
 מֵאן דְעֵייל מִי שְׂרוּצָה לִיכְנֹס, לָא עֵייל עַד דִּיפְתַחֲוֹן תַּרְעִין אינו יכול
 ליכנס עד שיפתחו לו השערים, מֵאן דְסָלִיק לָא סָלִיק עַד דִּיתַתְקַנּוּן דְרַגִין
 דְשׁוּרֵי מִי שְׂרוּצָה לַעֲלוֹת עַל הַחֻמוֹת אינו יכול לעלות עד שיתקנו לו המדרגות
 של החומות, מֵאן יְכִיל לְמַפְתַּח תַּרְעִין דְקִרְתָּא קִדְּיִשָׁא מִי יְכִיל לַפְתּוֹחַ
 הַשְּׁעָרִים שֶׁל עִיר הַקֹּדֶשׁ, וּמֵאן יְכִיל לְאַתְקַנָּא דְרַגִין דְשׁוּרֵי וּמִי יְכִיל לַתְקִין
 אֶת מִדְרַגּוֹת שֶׁל הַחֻמוֹת, דָּא רַבֵּי שְׁמַעוֹן בְּרַי יוֹחָאֵי, דְאִיהוּ פְתַח תַּרְעִין
 דְרַזֵּי דְחֻכְמָתָא הוּא רַבֵּי שְׁמַעוֹן שְׁהוּא פְתַח אֶת הַשְּׁעָרִים שֶׁל סוּדוֹת הַחֻכְמָה,
 כִּי בְהַקְדַּמְתוֹ לְסַתְרֵי תוֹרָה הוּא פּוֹתַח אֶת שְׁעָרֵי הַחֻכְמָה וּמַתְרֵץ אֶת כָּל הַקּוֹשִׁיּוֹת
 שֶׁבְתוֹרָה, כִּי רַבֵּי שְׁמַעוֹן בְּדוֹרוֹ הָיָה מְקוֹר הַחֻכְמָה כְּעֵין מֹשֶׁה רַבֵּינוּ בְּדוֹרוֹ, כִּי
 לוֹ לְבַדּוֹ נִתְּן רְשׁוּת לְגַלוֹת סוּדוֹת הַתּוֹרָה בְּגִלּוּי, וְעַל יָדוֹ זָכוּ לְהַשִּׁיג כָּל חֻכְמֵי
 דוֹרוֹ, וְאִיהוּ אֲתַקִּין דְרַגִין עַלְאִין וְהוּא הַתְקִין מִדְרַגּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת, ר"ל שְׂרַבֵּי

וּכְתִיב (שמות לד כג) יִרְאֶה כָּל זְכוּרָךְ אֶת פְּנֵי הָאֲדוֹן יְהו"ה, מֵאֵן
פְּנֵי הָאֲדוֹן יְהו"ה, דָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרַי יוֹחָאי, דְּמֵאֵן דְּאִיהוּ דְּכוּרָא
מִן דְּכוּרֵיָא בְּעֵי לְאַתְחִזָּא קַמֵּיהּ.

מאמר רוח נבואה שרה על רשב"י

כִּד אָתוּ לְקַמֵּיהּ דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, חָמָא בְּאַנְפֵּיהוּ סִימָן, אָמַר עוּלוּ
בְּנֵי קְדִישִׁין, עוּלוּ רְחִימִין דְּמִלְפָּא, עוּלוּ רְחִימִין דִּילֵי, עוּלוּ
רְחִימִין אֵלִין בְּאֵלִין.

מתוק מדבש

שמעון היה כחומה נשגבה בדלתים ובריח מגן על המלכות שהיא סוד עיר
הקודש ירושלים שלא יכנס בה ערל וטמא, לכן הראוי ליכנס בה לא יכנס אלא
ברשות. וכתוב יִרְאֶה כָּל זְכוּרָךְ אֶת פְּנֵי הָאֲדוֹן יְהו"ה, מֵאֵן פְּנֵי הָאֲדוֹן
יְהו"ה על מי רומז, ואמר דָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרַי יוֹחָאי שהשכינה שורה עמו
תמיד והצדיקים נקראים פני השכינה, לפי שהיא מקשטת ומתקנת פניה לגבי
קב"ה על ידיהם, דְּמֵאֵן דְּאִיהוּ דְּכוּרָא מִן דְּכוּרֵיָא שְׁמֵי שְׁהוּא גַבְרִים
דהיינו מובחר שבחכמים שיכול להשיג סודות התורה, והיינו יראה כל זכורך,
בְּעֵי לְאַתְחִזָּא קַמֵּיהּ צִרִיךְ לְהֵרֹאוֹת לְפָנָיו לְלִמּוּד וּלְשֹׁאֵב מִחֲכַמְתּוֹ וְתוֹרָתּוֹ.

מאמר "רוח נבואה שרה על רשב"י", בו יתבאר שמפני האהבת חברים
הגדולה שהיתה בין החברייא של רבי שמעון זכה דורו ללימוד סודות
התורה בגלוי.

(מקור המאמר זוהר פרשת כי תשא דף ק"ג ע"ב, וצנז'אוריטו כרך ח עמ' קלח-קמ)

כִּד אָתוּ לְקַמֵּיהּ דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן חָמָא בְּאַנְפֵּיהוּ סִימָן כְּשִׁבְאוּ נְרַבִּי חֵיִיא וְרַבִּי
יוֹסִין לְפָנָיו ר"ש רֵאָה בְּפָנֵיהֶם סִימָן שֶׁהִכִּיר בְּפָנֵיהֶם שֶׁהֵם עוֹסְקִים בְּעֵנִין אֲהַבְתּוּ
שֶׁל הַקְּב"ה לְיִשְׂרָאֵל, אָמַר עוּלוּ בְּנֵי קְדִישִׁין עוּלוּ רְחִימִין דְּמִלְפָּא אִמַר בּוֹאוּ

דָּאָמַר רַבִּי אֲבָא, כָּל אֱלִין חֲבַרְיָא דְלֹא רַחֲמִין אֵלִין לְאֵלִין,
 אֶסְתַּלְקוּ מֵעֲלָמָא עַד לָא מָטָא זְמַנְיָהוּ, כָּל חֲבַרְיָא בְּיוֹמוֹ
 דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן רַחֲמֵי וְרוּחָא הָהּ בִּינְיָהוּ, וּבְגִין כֶּף בְּדָרָא
 דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן בְּאַתְגְּלִיָּא הָהּ.

דְּהָהּ אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כָּל חֲבַרְיָא דְלֹא רַחֲמִין אֵלִין לְאֵלִין,
 גְּרַמִּין דְלֹא לִיהֶךָ בְּאַרְחַ מִישָׁר, וְעוֹד דְּעַבְדִּין פְּגִימוּ בָּהּ,
 דְּהָא אוֹרִיָּתָא רַחֲמֵי וְאַחֲוָה וּקְשׁוּט אֵית בָּהּ.

מתוק מדבש

בנים קדושים של הקב"ה, בואו האהובים של מלך העליון, עולו רַחֲמִין דִּילִי
 בואו האהובים שלי, עולו רַחֲמִין אֵלִין בְּאֵלִין בואו האוהבים אלו את אלו.

והמעתיק את דברי ר"ש מוסיף לפרש מהו הטעם שאמר ר"ש להם דברי חיבה
 אלו, דָּאָמַר רַבִּי אֲבָא, כָּל אֱלִין חֲבַרְיָא דְלֹא רַחֲמִין אֵלִין
 לְאֵלִין כל אותם החברים שאינם אוהבים אלו את אלו, אֶסְתַּלְקוּ מֵעֲלָמָא עַד
 לָא מָטָא זְמַנְיָהוּ מסתלקים מן העולם עד שלא מגיע זמנם, כתלמידי רבי
 עקיבא שנפטרו לפני זמנם מפני שלא כבדו זה את זה כראוי, אבל כָּל חֲבַרְיָא
 בְּיוֹמוֹ דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן רַחֲמֵי וְרוּחָא הָהּ בִּינְיָהוּ כל החברים
 בימיו של ר"ש אהבת נפש ורוח היתה ביניהם, וּבְגִין כֶּף בְּדָרָא דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן
 בְּאַתְגְּלִיָּא הָהּ לכן בדורו של ר"ש היה לימוד סודות התורה בגלוי.

דְּהָהּ אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן כָּל חֲבַרְיָא דְלֹא רַחֲמִין אֵלִין לְאֵלִין גְּרַמִּין
 דְלֹא לִיהֶךָ בְּאַרְחַ מִישָׁר שהיה ר"ש אומר כל החברים שאינם אוהבים
 אלו את אלו גורמים שלא ילכו בדרך הישר, לפי שעל ידי שאינם אוהבים אלו
 את אלו השכינה מסתלקת מהם, ואין להם סיוע מן השכינה ללכת בדרך הישר,
 וְעוֹד דְּעַבְדִּין פְּגִימוּ בָּהּ ועוד שעושים פגם בשכינה, דְּהָא אוֹרִיָּתָא רַחֲמֵי
 וְאַחֲוָה וּקְשׁוּט אֵית בָּהּ כי התורה שבכתב שבז"א [שבתפארת] יש בה אהבה
 מצד החסד, ואחווה מצד הגבורה, ואמת מצד התפארת.

אֲבָרְהֶם רַחִים לְיִצְחָק, יִצְחָק לְאַבְרָהָם, מִתְחַבְּקֵן דָּא בְּדָא,
 יַעֲקֹב תִּרְוִייהוּ אַחִידֵן בֵּיהּ בְּרַחֲמֵמוּ וּבְאַחֻוּהּ, יְהִבִּין
 רוּחֵיהוּ דָּא בְּדָא, חֲבָרִיאָא פְּהֵהוּא דּוּגְמָא אֲצִטְרִיכוּ, וְלֹא לְמַעַבְד
 פְּגִימוּ.

פִּינָן דְּחָמָא סִימָן בְּאַנְפֵּיהוּ, וְאָמַר לֹון הֲכִי, אָמְרוּ לֵיהּ, וַדַּאי רוּחַ
 נְבוּאָה שְׂרָא עַל בּוּצִינָא קְדִישָׁא, וְהֲכִי אֲצִטְרִיךְ לָן לְמַנְדַּע.

מתוק מדבש

כי הנה אֲבָרְהֶם רַחִים לְיִצְחָק, יִצְחָק לְאַבְרָהָם, מִתְחַבְּקֵן דָּא בְּדָא
 אברהם שבחסד דז"א [דתפארת] אהב את יצחק, יצחק שבגבורה דז"א
 [דתפארת] אהב את אברהם, והיו מתחבקים זה בזה, כלומר שכל אחד נתן
 ממדתו להשני, יַעֲקֹב תִּרְוִייהוּ אַחִידֵן בֵּיהּ בְּרַחֲמֵמוּ וּבְאַחֻוּהּ יעקב
 שבתפארת דז"א שניהם היו אחוזים בו באהבה מצד החסד ואחווה מצד הגבורה,
 כי כל אחד נתן לו ממדתו לכן היה כלול מחסד וגבורה, נמצא כי יְהִבִּין
 רוּחֵיהוּ דָּא בְּדָא נותנים את רוחם זה בזה בסוד התכללות המדות, לכן
 כמו [שספירות] חסד גבורה תפארת דז"א [שבתפארת] שהם סוד תורה שבכתב
 כלולים זה בזה, כמו כן חֲבָרִיאָא פְּהֵהוּא דּוּגְמָא אֲצִטְרִיכוּ החברים העוסקים
 בתורה שבעל פה שהיא במלכות צריכים להיות כדוגמתם לאהוב אלו את אלו
 כדי לכלול את המדות של המלכות אלו באלו, וְלֹא לְמַעַבְד פְּגִימוּ ולא
 יעשו פגם בשכינה על ידי פירוד לבבות ח"ו, עד כאן דברי המעתיק.

ועתה חזור המעתיק למעשה שהיה עם החברים ואמר פִּינָן דְּחָמָא סִימָן
 בְּאַנְפֵּיהוּ כיון שראה ר"ש סימן בפניהם שהם עוסקים באהבת הקב"ה
 וברחמנותו על ישראל, וְאָמַר לֹון הֲכִי ואמר להם כך "עולו בני קדישין עולו
 רחמיין דמלכא וכו'" כנ"ל, אָמְרוּ לֵיהּ החברים לר"ש וַדַּאי רוּחַ נְבוּאָה
 שְׂרָא עַל בּוּצִינָא קְדִישָׁא ודאי רוח הקודש שורה על המאור הקדוש שהכיר
 עלינו שעסקנו בענין אהבתו של הקב"ה בישראל, וְהֲכִי אֲצִטְרִיךְ לָן לְמַנְדַּע
 ואת ענין זה אנו צריכים לדעת.

בְּכַה רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, חַד מְלָה מְאִינוֹן מְלִין דְּלַחֲשׁוּ לִי מַגּוּ רִישׁ מְתִיבְתָּא דְגַנְתָּא דְעַדָּן, דְּלֹא אָמְרוּ בְּאַתְגְּלִיא, מְלָה דָּא סְתָרָא אִיהִי, וְאִימָא לְכוּ, בְּנֵי רְחִימָאִי, בְּנֵי רְחִימִין דְּנַפְשָׁאִי, מָה אַעֲבִיד, אָמְרוּ לִי בְּלַחֲשָׂא, וְאַנָּא אִימָא בְּאַתְגְּלִיא, וְלִזְמָנָא דְנַחְמֵי אַנְפִּין בְּאַנְפִּין, כָּל אַנְפִּין יִסְתַּכְּמוּן בְּדָא.

מאמר שלימות האהבה ויראת ה'

גְּלִיָּא קָמִי עֲתִיקָא קְדִישָׁא סְתִימָא דְכָל סְתִימִין, דְּמְלִין אֲלִין

מתוק מדבש

בְּכַה רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, חַד מְלָה מְאִינוֹן מְלִין דְּלַחֲשׁוּ לִי מַגּוּ רִישׁ מְתִיבְתָּא דְגַנְתָּא דְעַדָּן דְּלֹא אָמְרוּ בְּאַתְגְּלִיא דְבַר אַחַד מֵאוּתֵם הַדְּבָרִים שְׁאִמְרוּ לִי בְּלַחַשׁ מֵרֵאשׁ הִשְׁיִבָה שֶׁל הַגִּי'ע וְלֹא אָמְרוּ לִי בְּגִלּוּי, הוּא מְלָה דָּא דְבַר זֶה שְׁאַתֶּם רּוֹצִים לְדַעַת, סְתָרָא אִיהִי סוּד כְּמוֹס הוּא, וְאִימָא לְכוּ בְּנֵי רְחִימָאִי בְּנֵי רְחִימִין דְּנַפְשָׁאִי וְאוֹמַר לָכֶם בְּנֵי אַהוּבֵי בְנֵי אַהוּבֵי נַפְשֵׁי מְרׁוּב אַהֲבַתִּי אַתְכֶם, מָה אַעֲבִיד אָמְרוּ לִי בְּלַחֲשָׂא וְאַנָּא אִימָא בְּאַתְגְּלִיא מָה אַעֲשֶׂה אָמְרוּ לִי סוּד זֶה בְּלַחַשׁ וּבְסִתָּר וְאִנִּי אוֹמַר לָכֶם בְּגִלּוּי, וְלִזְמָנָא דְנַחְמֵי אַנְפִּין בְּאַנְפִּין וְלַעֲתִיד לְבָא שְׁנֵרָאָה אַת מֵרָאָה הַשְׁכִּינָה פְּנִים בְּפְנִים, כְּמִ"שׁ וְנִגְלָה כְבוֹד ה' וְרָאוּ כָל בֶּשֶׂר יַחֲדוּ וְגו', אוֹ כָּל אַנְפִּין יִסְתַּכְּמוּן בְּדָא כָּל הַפְּנִים הָעֲלִיוֹנִים שְׁבָגָן עַדן יִסְכִּימוּ לְגִלוּת סוּד זֶה.

מאמר "שלימות האהבה ויראת ה'", בו יתבארו דברים נוראים מעדות הרשב"י זיע"א, שגלויו לפני הש"ת שהסודות אשר מאירים וברורים בלבו הם בשלימות האהבה והיראה בלי שום פניה זרה ח"ו, וההכרטיא קדישא נחשבו לו כבנים.

(מקור המאמר זוהר פרשת האזינו דף רל ע"א באלרא זוטא, ונציאורינו כרך טו עמ' תלמ-תלט)

גְּלִיָּא קָמִי עֲתִיקָא קְדִישָׁא סְתִימָא דְכָל סְתִימִין גְּלוּי לְפָנֵי עֲתִיקָא קְדִישָׁא שְׁהוּא

נְהַרִין בְּלִפְאֵי בְּאֲשֶׁלְמוּתָא דְרַחֲמֵימוּתָא וּדְחִילוֹ דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
וְאֵלִין בְּנֵי דְהֶכָּא, יְדַעְנָא בְּהוּ דְהָא עָאלוּ וְנִפְקוּ, וְאַתְנַהֲרִין בְּאֵלִין
מְלִין, וְלֹא בְּכֻלְהוּ, וְהִשְׁתָּא אַתְנַהֲרֵרוּ בְּשִׁלְמוּתָא כְּמָה דְאַצְטְרִיךְ,
זְכָאָה חוּלְקֵי עֲמַהוֹן בְּהוּא עֲלֵמָא.

מאמר דבריד מוגיעים לרקיע האצילות

רְבִי שְׁמַעוֹן וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיהּ הוּוּ אֶזְלִי בְּאַרְחָא, וְהוּוּ אֶזְלִין

מתוק מדבש

סתום מכל הסתומים, דהיינו א"א [בחינת הכתר] שעל ידו נתקנים פרצופי חכמה ובינה,
דְּמֵלִין אֵלִין נְהַרִין בְּלִפְאֵי כִי הַסּוּדוֹת הָאֵלוּ שְׁאֵנִי מִגְלָה הַם מְאִירִים וּבִרוּרִים בְּלִבִּי,
בְּאֲשֶׁלְמוּתָא דְרַחֲמֵימוּתָא וּדְחִילוֹ דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּשִׁלְמוּת אַהֲבַת וִירַאת ה'
בְּלִי שׁוּם פְּנִיה זָרָה, (מִכָּאן אִס יִשְׁאַלְךָ אִלֵּם נִמְשֵׁי אֵת הַחֲכָמָא, אֲמֹר לֹ, נְשִׁלְמוּת אַהֲבַת וִירַאת
הַקְּדוֹשׁ), וְאֵלִין בְּנֵי דְהֶכָּא וְאֵלוּ בְּנֵי שְׁבַכְאן, דְהֵינּוּ הַחֲבֵרִיא קִדִּישָׁא שְׁהִיו נַחֲשֵׁבִים
לוֹ כְּבָנִים, יְדַעְנָא בְּהוּ דְהָא עָאלוּ וְנִפְקוּ מְכִיר אֲנִי בְּהֵם שְׁכַבְר נִכְסוּ וַיֵּצְאוּ בְּשִׁלְמוּת
הַחֲכָמָא, וְאַתְנַהֲרִין בְּאֵלִין מְלִין וּמְאִירִים בְּהַבְנַת אֵלוּ הַסּוּדוֹת שֶׁל פְּרָצוּפֵי חֲכָמָא
וּבִינָה, וְלֹא בְּכֻלְהוּ אֲבָל עַד עַתָּה לֹא יָדְעוּ כָל הַסּוּדוֹת הַלָּלוּ כְּרָאוּי, וְהִשְׁתָּא אַתְנַהֲרֵרוּ
בְּשִׁלְמוּתָא כְּמָה דְאַצְטְרִיךְ וְעַתָּה הֵם מְאִירִים וּמְבִינִים בְּשִׁלְמוּת כְּמוֹ שְׁצִרִךְ,
זְכָאָה חוּלְקֵי עֲמַהוֹן בְּהוּא עֲלֵמָא אֲשֶׁרִי חֲלָקִי יָחַד עִם הַחֲבֵרִיא בְּעוֹלָם הַבָּא.

מאמר "דבריד מוגיעים לרקיע האצילות", יבואר בו ענין פגישת רבי
נהוראי סבא עם ר"ש ששמע ממנו סתרי תורה, ודבר הצורך בגילוי אור
סודות התורה כדי להמשיך מדת הרחמים וביטול הדינים בעולם.

(מקור המאמר נזהר פרכת תלמוד דף קס"ג ע"ב; קס"ד ע"ב-ע"ג צדלנר, וצדלנר כרך ח
עמ' נה-טו; טז-קט)

רְבִי שְׁמַעוֹן וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיהּ הוּוּ אֶזְלִי בְּאַרְחָא רְבִי שְׁמַעוֹן וּבְנֵי רְבִי

עמהון רבי אבא ורבי יוסי, עד דהוּ אַזְלִי אַעְרְעוּ בְּחַד סְבָא,
וְהָהּ אַחִיד בִּידֵיהּ חַד יַנּוּקָא, זְקַף עֵינָוִי רַבִּי שְׁמַעוֹן וְחַמָּא לֵיהּ,
אָמַר לֵיהּ לְרַבִּי אַבָּא, וְדַאי מְלִין חֲדָתִין אֵית גַּבְן בְּהַאי סְבָא.

כַּד מְטוּ לְגַבְיָהּ, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּמַטּוּל דְּקוּפְטָרָךְ בְּגַבְךָ קָא
אַתִּית, מֵאֵן אַנְתָּ, אָמַר לֵיהּ יוֹדָאי אַנָּא, אָמַר מְלִין חֲדָתִין
וְדַאי יוֹמָא דָּא לְגַבְךָ, אָמַר לֵיהּ לְאַן הוּא אַרְעָךְ, אָמַר לֵיהּ דִּינּוּרִי
הָהּ בְּאֵינוֹן פְּרִישֵׁי מְדַבְרָא, דְּהוּינָא מְשַׁתְּדַל בְּאוּרִינְתָא, וְהַשְׁתָּא

מתוק מדבש

אלעזר היו הולכים בדרך, והוּ אַזְלִין עִמְהוֹן רַבִּי אַבָּא וְרַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי
אבא ורבי יוסי הלכו עמהם, עד דהוּ אַזְלִי אַעְרְעוּ בְּחַד סְבָא בעוד שהיו
הולכים פגשו בזקן אחד, וְהָהּ אַחִיד בִּידֵיהּ חַד יַנּוּקָא והיה אוחז בידו
תינוק אחד, זְקַף עֵינָוִי רַבִּי שְׁמַעוֹן וְחַמָּא לֵיהּ נשא רבי שמעון את עינו
וראה אותו, אָמַר לֵיהּ רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אַבָּא, וְדַאי מְלִין חֲדָתִין אֵית
גַּבְן בְּהַאי סְבָא ודאי שדברי תורה חדשים יהיה לנו על ידי זה הסבא, כי
הכירו בפניו שהוא מגדולי החכמים.

כַּד מְטוּ לְגַבְיָהּ כְּשֶׁהֲגִיעוּ אֵלָיו, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְאוּתוּר הַסְּבָא בְּמַטּוּל
דְּקוּפְטָרָךְ בְּגַבְךָ קָא אַתִּית בְּמַשָּׁא הַקְּשׁוּר עֲלֶיךָ כְּדִרְךָ קִשְׁרִית הַמַּשְׁאוֹת
נראה שאתה בא מדרך רחוקה, ושאל לו מֵאֵן אַנְתָּ מי אתה, אָמַר לֵיהּ
הסבא לרבי שמעון יוֹדָאי אַנָּא אני יהודי כשאר היהודים, כלומר אין לי
תואר של תנא וכדומה, אָמַר לו רבי שמעון מְלִין חֲדָתִין וְדַאי יוֹמָא
דָּא לְגַבְן (ס"ג ה"מ"ק) ודאי נשמע ממך דברי תורה חדשים ביום הזה,
אָמַר לֵיהּ שאל עוד רבי שמעון מהסבא לְאַן הוּא אוּרְתָךְ (ס"ג ה"מ"ק)
לאן הוא דרכך, איפה אתה הולך, אָמַר לֵיהּ הַסְּבָא לְרַבִּי שְׁמַעוֹן דִּינּוּרִי
הָהּ בְּאֵינוֹן פְּרִישֵׁי מְדַבְרָא דְּהוּינָא מְשַׁתְּדַל בְּאוּרִינְתָא דִּירְתִּי הִיא
בין אלו שפרשו עצמם למדבר, שהיינו עוסקים שם בתורה, וְהַשְׁתָּא אַתִּינָא
לִישׁוּבָא לְמִיתָב בְּצֵלָא דְּקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְעַתָּה בַּתִּי לִישׁוּב לְשַׁבַּת

אֲתִינָא לְיִשׁוּבָא לְמִיתָב בְּעֵלָא דְקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, בְּאֵלִין יוֹמֵי
דִּירְחָא שְׁבִיעָאָה דָּא.

חֲדֵי רַבֵּי שְׁמַעוֹן, אָמַר גְּתִיב, דְּוֹדָאֵי קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא שְׁדִרְךָ
לְגַבְזָן, אָמַר לִיה חֲזִיךְ דְּנִשְׁמַע מְלָה מְפּוּמָּה, מְאִינּוֹן מְלִין
חֲדָתִין עֲתִיקִין דְּנִטְעָתוֹן תְּמֹן בְּמִדְבְּרָא, מֵהֵאֵי יִרְחָא שְׁבִיעָאָה,
וְאִמְאֵי אֲתַפְרְשָׁתוֹן הַשְּׁתָּא מִמִּדְבְּרָא לְמִיתֵי לְיִשׁוּבָא.

אָמַר לִיה הֵהוּא סְבָא, בְּשַׁאֲלָתָא דָּא יִדְעָנָא דְחֻכְמָתָא גְבַךְ, וּמִלְךְ
מְטוֹ לְרִקִיעֵי דְחֻכְמָתָא, (ס"ו נטו לתקיעו דְחֻכְמָתָא) [וכו'].

מתוק מדבש

בצלו של הקב"ה, בְּאֵלִין יוֹמֵי דִּירְחָא שְׁבִיעָאָה דָּא באלו הימים של
חדש השביעי הזה.

חֲדֵי רַבֵּי שְׁמַעוֹן שְׂמַח רַבֵּי שְׁמַעוֹן, אָמַר גְּתִיב דְּוֹדָאֵי קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא
שְׁדִרְךָ לְגַבְזָן אָמַר ר"ש נשב יחד ונשמע דברי תורה ממך כי בודאי הקב"ה
שלחך אלינו, אָמַר לִיה ר"ש להסבא חֲזִיךְ דְּנִשְׁמַע מְלָה מְפּוּמָּה חֲזִיךְ
שְׁנִשְׁמַע מִפִּיךְ דְּבִרֵי תוֹרָה, מְאִינּוֹן מְלִין חֲדָתִין עֲתִיקִין מאותם דברים החדשים
ועתיקין דהיינו סודות נעלמים שנמשכו מעתיק יומין, דְּנִטְעָתוֹן תְּמֹן בְּמִדְבְּרָא
שְׁנִשְׁמַע שֶׁם בְּמִדְבַר, (בסוד הכתוב לנטוע שמים, כי ע"י חידושי רזי תורה נבראים
שמים חדשים, כמבואר בהקדמת הוזהר דף ה ע"א), מֵהֵאֵי יִרְחָא שְׁבִיעָאָה מְעַנִּי
הַחֲגִים שְׁבַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי, וְעוֹד תַּפְרֵשׁ לָנוּ אֵת הַעֲנִין וְאִמְאֵי אֲתַפְרְשָׁתוֹן הַשְּׁתָּא
מִמִּדְבְּרָא לְמִיתֵי לְיִשׁוּבָא למה נפרדתם עתה מהמדבר לבוא לישוב.

אָמַר לִיה הֵהוּא סְבָא אָמַר לוֹ הַסְבָּא לְר"ש בְּשַׁאֲלָתָא דָּא יִדְעָנָא דְחֻכְמָתָא
גְבַךְ בְּשֵׁאלָה זוֹ אֲנִי יוֹדֵעַ שְׁחֻכְמָה יֵשׁ בְּךָ, וּמִלְךְ מְטוֹ לְרִקִיעֵי דְחֻכְמָתָא
וְדַבְרִיךְ מְגִיעִים לְרִקִיעִים שֶׁל עוֹלָם הַאֲצִילוֹת שֶׁהוּא סוֹד הַחֻכְמָה, וְעִי כֵן אֵתָּה
בוֹרָא רִקִיעִים חֲדָשִׁים [וכו'].

אֲדַהְכִי הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּכִי וְחֲדַי, זָקָפוּ עַיִנַיִן וְחָמוּ חַמְשָׁה
מַאיִנוֹן פְּרוּשִׁים, דְּהוּוּ אֲזִלִּי אֲבַתְרִיָּה לְמַתְבַּע לִיָּה, קָמוּ,
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן מִכָּאן וְלִהְלָאָה מַה שְׁמַךְ, אָמַר נְהוּרָאִי סָבָא,
בְּגִין דְּנְהוּרָאִי אֲחֵרָא אִית גַּבְזָן, אֲזִלוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאִינוֹן חֲבֵרְיָא
עֲמִיָּה תְּלַת מִלִּין, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְאִינוֹן אֲחֵרְנִין מַה אֲרֵחָא
דָּא גַבְזִיכּוּ, אָמְרוּ, לְמַתְבַּע לִיָּה לְהָאִי סָבָא, דְּמִימּוּי אֲנִן שְׁתָּאן
בְּמַדְבְּרָא. אָתָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן וּנְשָׁקִיָּה, אָמַר לִיָּה נְהוּרָאִי שְׁמַךְ,
וְנְהוּרָא אֲנִת, וְנְהוּרָא עֲמַךְ שְׂרִי.

מתוק מדבש

אֲדַהְכִי הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּכִי וְחֲדַי בתוך כך היה ר"ש בוכה מחמת שמחת
לכב שהיה לו על ידי סתרי תורה ששמע מהסבא, זָקָפוּ עַיִנַיִן וְחָמוּ
חַמְשָׁה מַאיִנוֹן פְּרוּשִׁים נשאו הסבא ור"ש את עיניהם וראו שחמשה אנשים
מאותם הפרושים מתלמידי הסבא שישבו במדבר להתבודד בתורה וסתריה, דְּהוּוּ
אֲזִלִּי אֲבַתְרִיָּה לְמַתְבַּע לִיָּה שהיו הולכים אחרי הסבא לבקש ולחפש אותו
כדי שיפרש להם ספיקותיהם, קָמוּ עמדו כולם ממקומם, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן
שאל מהסבא, מִכָּאן וְלִהְלָאָה מַה שְׁמַךְ מכאן ולהלאה שגלית לי הרבה
סודות התורה אמור לי מה שמך, כי אם אגיד לאחרים מאלו הסודות אוכל
להגידם בשם אומרו, אָמַר נְהוּרָאִי סָבָא אמר שמי נהוראי סבא בְּגִין דְּנְהוּרָאִי
אֲחֵרָא אִית גַּבְזָן לפי שיש איש אחר צעיר ממני הנקרא גם כן נהוראי יש
עמנו לכן קוראים אותי נהוראי סבא, אֲזִלוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאִינוֹן חֲבֵרְיָא
עֲמִיָּה תְּלַת מִלִּין הלכו ר"ש ואותם החברים עמו שלשה מילין, אָמַר רַבִּי
שְׁמַעוֹן לְאִינוֹן אֲחֵרְנִין שאל ר"ש מאותם החמשה אנשים האחרים מַה אֲרֵחָא
דָּא גַבְזִיכּוּ מה דרך הזה לכם ואנה אתם מוכנים ללכת, אָמְרוּ לִרְ"ש אִין לְנו
דֶּרֶךְ לְשׁוּם מְקוּם מְסוּיָם, אלא לְמַתְבַּע לִיָּה לְהָאִי סָבָא באנו לחפש את זה
הסבא, דְּמִימּוּי אֲנִן שְׁתָּאן בְּמַדְבְּרָא כי את מימי תורתו אנו שותים במדבר,
ר"ל שאנו תלמידיו, אָתָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן וּנְשָׁקִיָּה בא ר"ש ונשק את הסבא,
אָמַר לִיָּה לְהַסְבָּא נְהוּרָאִי שְׁמַךְ וְנְהוּרָא אֲנִת וְנְהוּרָא עֲמַךְ שְׂרִי נהוראי
שמך ואתה מאיר בכח נשמתך המאירה, ואור התורה שורה עמך.

פֶּתַח רַבִּי שְׁמֵעוֹן וְאָמַר, (דניאל ב כג) הוּא גְּלָא עֲמִיקְתָּא וּמְסִתְרָתָא, יָדַע מָה בַּחֲשׂוֹכָא, וְנְהוּרָא עֲמָה שְׂרָא, הוּא גְּלָא עֲמִיקְתָּא וּמְסִתְרָתָא, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גְּלִי עֲמִיקְתָּא וּמְסִתְרָתָא, דְּכָל עֲמִיקִין סְתִימִין עֲלָאִין אִיהוּ גְּלִי לֹון.

וּמְאִי טַעְמָא גְּלִי לֹון, בְּגִין דִּידַע מָה בַּחֲשׂוֹכָא, דְּאִלְמָלָא חֲשׂוֹכָא לָא אֲתִידַע נְהוּרָא, וְאִיהוּ יָדַע מָה בַּחֲשׂוֹכָא, וּבְגִין כֶּן גְּלִי עֲמִיקְתָּא וּמְסִתְרָתָא, דְּאִי לָאו חֲשׂוֹכָא לָא יִתְגַּלְיִין עֲמִיקִין וּמְסִתְרָתָן.

מתוק מדבש

פֶּתַח רַבִּי שְׁמֵעוֹן וְאָמַר מִשׁ"כ הוּא גְּלָא עֲמִיקְתָּא וּמְסִתְרָתָא הַקַּב"ה מגלה דברים עמוקים ונסתרים, יָדַע מָה בַּחֲשׂוֹכָא וְנְהוּרָא עֲמָה שְׂרָא הוּא יוֹדַע מָה שֵׁשׁ בַּחֲשֶׁךְ וְהָאוֹר שׁוֹרָה עִמוֹ, וְאָמַר מִשׁ"כ הוּא גְּלָא עֲמִיקְתָּא וּמְסִתְרָתָא פִּירוּשׁוֹ קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גְּלִי עֲמִיקְתָּא הַקַּב"ה שֶׁהוּא בִּינָה מְגַלָּה סוּדוֹת הַעֲמוּקִים שֶׁבַחכֶּמָה, וּמְסִתְרָתָא וְהַנְּסִתְרִים שֶׁבַכְתָּר, דְּכָל עֲמִיקִין סְתִימִין עֲלָאִין אִיהוּ גְּלִי לֹון כִּי כָל סוּדוֹת הַעֲמוּקִים וְהַסְתוּמִים הַעֲלִיּוֹנִים הוּא מְגַלָּה אוֹתָם.

וּמְאִי טַעְמָא גְּלִי לֹון וּמָהוּ הַטַּעַם כְּלוֹמַר מָה צוֹרֵךְ יֵשׁ לְעוֹלָם לְהַשְׁפִּיעַ לְגַלּוֹת אוֹרוֹת אֵלּוֹ לְמַטָּה, וְאָמַר בְּגִין דִּידַע מָה בַּחֲשׂוֹכָא לְפִי שִׂדַע מָה בַּחֲשֶׁךְ, שֶׁהֵם כַּחוֹת הַדִּין הַקָּשִׁים, שְׁצַרִּיכִים הַמִּתְקָה עַל יְדֵי אוֹרוֹת הַרַחֲמִים הַעֲלִיּוֹנִים הַמְּמַתִּיקִים אֶת הַדִּינִים, דְּאִלְמָלָא חֲשׂוֹכָא שֶׁאִם לֹא הִיָּה חֲשֶׁךְ הַדִּין וְהַגְּבוּרָה הַמְּתַפְשֶׁטֶת עַד הַחִיצוֹנִים הַחֲשׂוּכִים הַמְּתַפְשֶׁטִים בְּעוֹלָם, לָא אֲתִידַע נְהוּרָא לֹא הִיָּה נוֹדַע וְנִיכָר אוֹר הַרַחֲמִים, אֵלּא כִּיּוֹן שֶׁהַחִיצוֹנִים מְתַפְשֶׁטִים בְּעוֹלָם בְּתוֹקֵף הַדִּין, מִיָּד מְתַפְשֶׁטֶת מִדַּת הַרַחֲמִים לְבַטֵּל אֶת הַדִּינִים, וְאִיהוּ יָדַע מָה בַּחֲשׂוֹכָא וְהוּא יוֹדַע מָה שֵׁשׁ בַּחֲשֶׁךְ, וּבְגִין כֶּן גְּלִי עֲמִיקְתָּא וּמְסִתְרָתָא וּבִשְׁבִיל זֶה גִּילָה עֲמוּקוֹת וְנִסְתָּרוֹת, דְּאִי לָאו חֲשׂוֹכָא לָא יִתְגַּלְיִין עֲמִיקִין וּמְסִתְרָתָן שֶׁאִם לֹא הַחֲשֶׁךְ לֹא הָיוּ מְתַגְּלִים הַסוּדוֹת הַעֲמוּקוֹת וְהַנְּסִתְרוֹת.

וְנִהוּרָא עִמָּה שְׂרָא, מֵאֵן נְהוּרָא דָּא, נְהוּרָא דְאַתְגְּלִיָּא מְגוּ
חֲשׂוּכָא, וְאַנְן מְגוּ חֲשׂוּכָא דְהוּה בְּמִדְבְּרָא, אַתְגְּלִי לָן
נְהוּרָא דָּא, רְחֻמְנָא יִשְׂרֵי עִמְךָ נְהוּרָא, בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי.

אַזְלִי רַבֵּי שְׁמַעוֹן וְחֻבְרֵיָּא אֵלֵין תְּלַת מֵילִין אַבְתְּרִיה, אָמַר לִיה
אָמַאי לֹא אַזְלִי אֵלֵין עִמְךָ בְּקִדְמִיתָא, אָמַר לִיה, לֹא בְּעֵינָא
לְאַטְרַחָא לְכַר נֶשׁ עִמִּי, הֲשִׁתָּא דְאַתּוּ נְזִיל בְּחֻדָּא.

אַזְלוּ, וְרַבֵּי שְׁמַעוֹן אָזַל לְאַרְחִיָּה, אָמַר רַבֵּי אַבָּא, הָא אֲנִן יַדְעֵנָא
שְׁמִיָּה, וְאִיהוּ לֹא יַדַּע שְׁמִיָּה דְמַר, אָמַר לִיה מַנִּיָּה יַדְעֵנָא
דְּלֹא לְאַתְחֻזָּאָה.

בְּרוּךְ יְהוָה לְעוֹלָם אָמֵן וְאַמֵּן

מתוך מדבש

והיינו מש"כ וְנִהוּרָא עִמָּה שְׂרָא, מֵאֵן נְהוּרָא דָּא מהו האור הזה, ואמר
נְהוּרָא דְאַתְגְּלִיָּא מְגוּ חֲשׂוּכָא הוא האור שנתגלה מתוך החשך, ואמר
ר"ש להסבא וְאַנְן מְגוּ חֲשׂוּכָא דְהוּה בְּמִדְבְּרָא ואנו מתוך החשך שהיה
במדבר, אַתְגְּלִי לָן נְהוּרָא דָּא נתגלה לנו אור הזה על ידך, וברך ר"ש את
הסבא ואמר לו רְחֻמְנָא יִשְׂרֵי עִמְךָ נְהוּרָא בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי
הקב"ה ישרה עמך אור בעולם הזה ובעולם הבא.

אַזְלִי רַבֵּי שְׁמַעוֹן וְחֻבְרֵיָּא אֵלֵין תְּלַת מֵילִין אַבְתְּרִיה הלכו ר"ש ואלו
החברים שלשה מילין אחרי הסבא ללוותו, אַח"כ אָמַר לִיה ר"ש שאל
מהסבא, אָמַאי לֹא אַזְלִי אֵלֵין עִמְךָ בְּקִדְמִיתָא למה לא הלכו אלו החברים
עמך מתחילה, אָמַר לִיה הסבא לר"ש לֹא בְּעֵינָא לְאַטְרַחָא לְכַר נֶשׁ עִמִּי
לא רציתי להטריח לאדם שילך עמי, אבל הֲשִׁתָּא דְאַתּוּ נְזִיל בְּחֻדָּא עתה
שבאו מעצמם נלך יחד.

אַזְלוּ הלכו הם לדרכם, וְרַבֵּי שְׁמַעוֹן אָזַל לְאַרְחִיָּה ור"ש עם חבריו הלך
לדרכו, אָמַר רַבֵּי אַבָּא לר"ש הָא אֲנִן יַדְעֵנָא שְׁמִיָּה הנה אנחנו כבר

מאמר רשב"י מאיר לבל החכמים

פְּתַח רַבִּי יְהוּדָה וְאָמַר, (ס ל ט) פִּי הוּא חֲתִיף וְאֶרְךָ יְמִיךָ, מֵאֵן דְּזָכִי בְּאוּרֵייתָא וְלֹא אֶתְפָּרֵשׁ מִינָהּ, זָכִי לְתַרְיִן חֲתִינִן, חַד בְּעֵלְמָא דִּין וְחַד בְּעֵלְמָא דְאֶתִי, דְכָתִיב חֲתִיף, תְּרִי, וְכָל מֵאֵן דִּיתְפָּרֵשׁ מִינָהּ כְּמֵאֵן דְּמִתְפָּרֵשׁ מִן חֲתִי, וּמֵאֵן דְּמִתְפָּרֵשׁ מִרְבִּי

מתוק מדבש

יודעים שמו של הסבא, ואֵיהוּ לֹא יָדַע שְׁמִיָּה דְמֵר וְהוּא אִינוּ יוֹדַע שְׁמוֹ שֶׁל מוֹרֵי, אָמַר לִיָּה ר"ש לרבי אבא מְנִיָּה יְדַעְנָא דְלֹא לְאֶתְחַזְּאָה מִמְּנוּ יִדְעִיתִי וְלִמְדַתִּי שֶׁלֹּא לְהִתְרַאוֹת, כִּי כְמוֹ שֶׁהוּא לֹא הִגִּיד לִי שְׁמוֹ מֵעַצְמוֹ עַד שֶׁשְׁאַלְתִּיו, כִּי לֹא רָצָה לְהִתְכַבֵּד בְּתוֹרָתוֹ, כְּמוֹ כֵּן גַּם אֲנִי לֹא רָצִיתִי שִׁיכִירֵנִי וְאֶתְכַבֵּד בְּעִינָיו, כִּי שְׁמוֹ שֶׁל רַבִּי שֶׁמְעוֹן הִיָּה הוֹלֵךְ מִסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ בְּגִלּוֹי סַתְרֵי תוֹרָה, כִּי הוּא הִיָּה הַצְדִּיק יְסוּד עוֹלָם וְרֹאשׁ כָּל הַדּוֹר הַהוּא.

מאמר "רשב"י מאיר לבל החכמים", מתבאר בו מאמר רבי יהודה מהחברייא של ר"ש, שהפורש מר"ש שהיה דבוק כל היום בהקב"ה כאילו פורש ממנו יתברך ח"ו. ובהיות החכמים עומדים לפני ר"ש היה לבס נובע חכמה.

(מקור המאמר צהר פשטת יתרו דף פו ע"ג, וצנזאוריטו כרך ו עמ' ככח-ל)

פְּתַח רַבִּי יְהוּדָה בִּשְׁבַחוֹ שֶׁל ר' שֶׁמְעוֹן וְאָמַר מִש"כ פִּי הוּא חֲתִיף וְאֶרְךָ יְמִיךָ פִּירוּשׁוֹ מֵאֵן דְּזָכִי בְּאוּרֵייתָא וְלֹא אֶתְפָּרֵשׁ מִינָהּ מִי שִׁזְכָּה לְלַמּוֹד תּוֹרָה וְלֹא נִפְרַד מִמֶּנָּה כֹּל יְמָיו, זָכִי לְתַרְיִן חֲתִינִן חַד בְּעֵלְמָא דִּין וְחַד בְּעֵלְמָא דְאֶתִי זֹכֵה לְשֵׁנֵי מִינֵי חַיִּים אֶחָד בְּעוֹלָם הַזֶּה וְאֶחָד בְּעוֹלָם הַבָּא, דְכָתִיב חֲתִיף לְשׁוֹן רַבִּים הַמּוֹרָה תְּרִי עַל שְׁנֵי חַיִּים, וְכָל מֵאֵן דִּיתְפָּרֵשׁ מִינָהּ וְכֹל מִי שֶׁנִּפְרַד מִן הַתּוֹרָה, כְּמֵאֵן דְּמִתְפָּרֵשׁ מִן חֲתִי כְּמִי שֶׁנִּפְרַד מִן הַחַיִּים, וְכֵן וּמֵאֵן דְּמִתְפָּרֵשׁ מִרְבִּי שֶׁמְעוֹן כְּאִילוֹ מִתְפָּרֵשׁ מִכָּלֵא מִי שֶׁנִּפְרַד מִרְ"שׁ

שְׁמֵעוֹן כְּאִילוֹ מִתְפָּרֵשׁ מִכְּלָא, וּמָה בְּהַאי קָרָא דְאִיהוּ פְתַח
פְתַחא לָא יְכִילָנָא לְמֵיעָאל בְּהַ, פְתַגְמֵי אורֵייתָא דְסְתִימִין עַל
אֶחַת פְּמָה וְכַמְהָ, וּוִי לְדָרָא דְרַבֵּי שְׁמֵעוֹן בְּן יוֹחָאי יִסְתְּלֵיק
מִגְּיָה, דְכַד אָנֹן קְיִימִין קְמִיָה דְרַבֵּי שְׁמֵעוֹן, מִבּוּעֵין דְלָבָא פְתִיחִין
לְכָל עֵיבָר וְכֹלָא מִתְגַּלְיָא, וְכַד אֶתְפָּרֵשְׁנָא מִגְּיָה לָא יִדְעָנָא מִיָּדֵי
וְכָל מִבּוּעֵין סְתִימִין.

אָמַר רַבֵּי חֲזַקְיָה, הֵינֵנו דְכְּתִיב (נמלכר יא כה) וַיֹּאצֵּל מִן הַרְוֵחַ אֲשֶׁר
עָלָיו, וַיִּתֵּן עַל שְׂבָעִים אִישׁ הַזְּקֵנִים, כְּבוּצֵינָא דָא דְנְהָרִין

מתוק מדבש

שהיה דבוק כל היום בהקב"ה, נחשב לו כאילו נפרד מהקב"ה, והראיה כי ומה
בְּהַאי קָרָא דְאִיהוּ פְתַח פְתַחא לָא יְכִילָנָא לְמֵיעָאל בְּהַ מה בפסוק זה
שכבר פתח בו ר"ש פתח ופירש ראשו עכ"ז אין אנו יכולים ליכנס בו לפרש
את סופו, פְתַגְמֵי אורֵייתָא דְסְתִימִין עַל אֶחַת פְּמָה וְכַמְהָ שאר דברי תורה
הסתומים על אחת כמה וכמה שאין אנחנו יכולים ליכנס בהם מדעתנו, וּוִי לְדָרָא
דְרַבֵּי שְׁמֵעוֹן בְּן יוֹחָאי יִסְתְּלֵיק מִגְּיָה אוֹי לְדוֹר הַהוּא שר"ש יסתלק ממנו,
דְכַד אָנֹן קְיִימִין קְמִיָה דְרַבֵּי שְׁמֵעוֹן כִּי כַאֲשֶׁר אֲנַחְנוּ עוֹמְדִים לִפְנֵי ר"ש,
מִבּוּעֵין דְלָבָא פְתִיחִין לְכָל עֵיבָר וְכֹלָא מִתְגַּלְיָא מִקוֹרוֹת הַחֲכָמָה שֶׁבִּלְב
פְתוּחִים לְכָל צַד וְהַכֵּל נִגְלָה לָנו, כִּי ר"ש הִיָּה בְדוֹר הַהוּא צַנוּר וּמִבּוּעַ לְחֲכָמָה
הַעֲלִינָה שֶׁתִּגְלָה הַחֲכָמָה עַל יְדוֹ, וְהִיתָה נִשְׁמָתוֹ צַנוּר לְחֲכָמֵי הַדּוֹר וּבִהְיוֹתָם
עוֹמְדִים לִפְנֵי הִיָּה לְבָם נּוֹבַע חֲכָמָה מִצַּד הָאֵרֶת נִשְׁמָתוֹ שְׁהִיתָה מֵאִירָה בְּהַ,
וּכְשֶׁהִיוּ מִסְתַּכְּלִים בְּר"ש הִיוּ הַנִּשְׁמָתוֹת מֵאִירוֹת זו בְּזוֹ, וְעַל יְדֵי הָאֵרֶת הִיוּ מִשְׁגִּיגִים
אוֹר הַתּוֹרָה, וְכַד אֶתְפָּרֵשְׁנָא מִגְּיָה לָא יִדְעָנָא מִיָּדֵי וְכָל מִבּוּעֵין סְתִימִין
אֲבָל כַּאֲשֶׁר אֲנוּ נִפְרָדִים מִמֶּנּוּ אֵין אֲנוּ יוֹדְעִים כְּלוֹם וְכָל מַעֲיִנוֹת הַחֲכָמָה סְתוּמִים.

אָמַר רַבֵּי חֲזַקְיָה הוֹסִיף עַל דְּבַרֵּי ר' יְהוּדָה וְאָמַר, הֵינֵנו דְכְּתִיב זֶהוּ מָה
שֶׁכְּתוּב וַיֹּאצֵּל מִן הַרְוֵחַ אֲשֶׁר עָלָיו, וַיִּתֵּן עַל שְׂבָעִים אִישׁ הַזְּקֵנִים
וְלִשׁוֹן אֲצֵל הוּא כְּבוּצֵינָא דָא דְנְהָרִין מִגְּיָה כְּמָה בּוּצֵינִין וְהוּא בְּקִיּוּמִיָה

מִיָּנָה כַּמָּה בּוֹצִינִין, וְהוּא בְּקִיּוּמִיהָ שְׂכִיחַ, כִּף רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי מְאִיר דְּבוֹצִינִין, הוּא נִהִיר לְכֹלָא וְנִהוּרָא לֹא אַעֲדִי מַגִּיבָה וְאִשְׁתַּכַּח בְּקִיּוּמִיהָ.

אֲזָלוּ עַד דְּמָטוּ לְגַבִּיבָה, כַּד מָטוּ גַבִּיבָה אִשְׁכַּחוּהוּ דְּהוּהָ יְתִיב וְלַעֲנִי בְּאוּרִייתָא, וְהוּהָ אָמַר (סהלס קג ב) תְּפִלָּה לְעַנִּי כִי יַעֲטֵף וְלַפְנֵי יְהוָה יִשְׁפֹּךְ שִׁיחוֹ, כָּל צְלוֹתָא דִּישְׂרָאֵל צְלוֹתָא, וְצְלוֹתָא דְּעַנִּי עַלְמָה מְפִלְהוּ, מְאִי טַעְמָא מְשׁוּם דְּהַאי סְלָקָא עַד פּוֹרְסִי יְקָרָא דְּמַלְכָּא, וְאַתְעֵטֵר בְּרִישִׁיָּה, וְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְשַׁתַּבַּח (כ"ב ב) מְתַעֲטֵף) בְּהֵיחָא צְלוֹתָא, וְדַאי תְּפִלָּה דְּעַנִּי תְּפִלָּה אֲקָרִי.

מתוק מדבש

שְׂכִיחַ כְּנֵר הוּהוּ שְׁמַדְלִיקִים מִמְנו כַּמָּה נִרוֹת וְהוּא עוֹמֵד בְּקִיּוּמוֹ וְלֹא חָסַר אוֹרוֹ, כִּף רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי מְאִיר דְּבוֹצִינִין כִּךְ ר"ש הוּא בַעַל הַנְּרוֹת, כִּי הִיָּה צְנוּר לְהַשְׁפִּיעַ חֲכָמָה עַליוֹנָה שְׁנַתְּגַלְתָּה עַל יְדוֹ, הוּא נִהִיר לְכֹלָא וְנִהוּרָא לֹא אַעֲדִי מַגִּיבָה וְאִשְׁתַּכַּח בְּקִיּוּמִיהָ הוּא מְאִיר לְכָל הַחֲכָמִים וְאוֹר הַתּוֹרָה וְחֲכָמְתוֹ אֵינִם חָסְרִים מִמְנו אֵלֹא נִמְצָאִים בְּקִיּוּמָם וְשְׁלִימוֹתָם.

אֲזָלוּ עַד דְּמָטוּ לְגַבִּיבָה הִלְכוּ עַד שֶׁהִגִּיעוּ אֵלָיו, כַּד מָטוּ גַבִּיבָה אִשְׁכַּחוּהוּ דְּהוּהָ יְתִיב וְלַעֲנִי בְּאוּרִייתָא כְּשֶׁהִגִּיעוּ אֲצִלוּ מִצָּאוֹ אוֹתוֹ שֶׁהִיָּה יוֹשֵׁב וְעוֹסֵק בַּתּוֹרָה, וְהוּהָ אָמַר וְהִיָּה מִפְרָשׁ מִשׁ"כ תְּפִלָּה לְעַנִּי כִי יַעֲטֵף וְלַפְנֵי ה' יִשְׁפֹּךְ שִׁיחוֹ שְׁפִירוֹשׁוּ כָּל צְלוֹתָא דִּישְׂרָאֵל צְלוֹתָא כָּל תְּפִלָּה שֶׁל יִשְׂרָאֵל הִיא תְּפִלָּה וּמְקוּבַלַּת לַפְנֵי הַקַּב"ה אֵלֹא שְׁצִרִיךְ סִיוַע וְעוֹזֵר שֶׁל הַמַּלְאָכִים שִׁיעֲלוּ אוֹתָהּ עַד כִּסֵּא הַכְּבוֹד, וְצְלוֹתָא דְּעַנִּי עַלְמָה מְפִלְהוּ אֲבָל תְּפִלַּת הַעֲנִי עַליוֹנָה וְחֲשׁוּבָה מְכוּלָּם, מְאִי טַעְמָא מַה הוּא הַטַּעַם, מְשׁוּם דְּהַאי סְלָקָא עַד פּוֹרְסִי יְקָרָא דְּמַלְכָּא וְאַתְעֵטֵר בְּרִישִׁיָּה לְפִי שְׁתַּפְּלַת הַעֲנִי עוֹלָה מֵאֵלִיָּה בְּלִי אֲמִצְעוֹת הַמַּלְאָכִים עַד כִּסֵּא כְבוֹדוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ ב"ה שְׁהוּא ז"א [בְּחִינַת הַתְּפָאֶרֶת] שְׁהוּא כִּסֵּא לְבִינָה וּמִתְעַטֵּר בְּרָאשׁוֹ, ר"ל שְׁגוֹרְמַת לְהַמְשַׁכַּת הַמוֹחִין לְז"א [לְתַפְאֶרֶת], וְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְשַׁתַּבַּח בְּהֵיחָא צְלוֹתָא וְהַקַּב"ה מְשַׁתַּבַּח

מאמר ר"ש הוא דמות הכסא העליון

מֵאֵן דְּחָמִי לִיָּה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, כֹּל עֲלָמָא חָמִי, חֲדוּתָא דְּעִילָא וְתַתָּא.

כְּפִיל לִיָּה קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כֹּל אֶרְעָא דִּישְׂרָאֵל, אֲשַׁתְּכַח הֵהוּא

מתוק מדבש

בתפלה ההיא, ודאי תפלה דעני תפלה אקרי ודאי תפלת העני נקראת תפלה, לפי שהעני משתתף בצער השכינה שהיא דלה ועניה והיא עולה ע"י תפלת העני.

מאמר "ר"ש הוא דמות הכסא העליון", בו יתבארו דברי רבי אבא מגדולי החברייא קדישא, שכל העולם קיים בזכות רשב"י שהוא מקור הכל וצנור להחכמה. והוא נשמת כל הארץ המאיר לה ולדרים עליה בתורתו וחכמתו.

(מקור המאמר צהר פרשם ולא דף קנו ע"א, וצפאורינו כרך ג עמ' שגז-טז)

מֵאֵן דְּחָמִי לִיָּה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן מי שרואה את ר"ש שכל העולם קיים בזכותו, **כֹּל עֲלָמָא חָמִי** ודאי נחשב כאילו רואה את כל העולם, ר"ל כאילו רואה את חכמת כל העולם, לפי שר"ש הוא מקור הכל וצנור לחכמה, ואמר ר' אבא, לכן אין אנו צריכים רב אחר כי הכל שלו, **חֲדוּתָא דְּעִילָא וְתַתָּא** הוא השמחה של מעלה ומטה, ר"ל העליונים שמחים בשמועותיו לפי שדבריו עולים למעלה וגורמים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, ועי"ז כל העולמות כולם מושפעים בשפע רב ושמחים בשבילו, וכן למטה כל העולם שמחים בשמועותיו (וכו').

כְּפִיל לִיָּה קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כֹּל אֶרְעָא דִּישְׂרָאֵל קפל הקב"ה תחתיו את כל ארץ ישראל להראות לו [ליעקב] איך כל א"י היתה כלולה במקום הזה וממנה נברא ונתפשט כל העולם, **אֲשַׁתְּכַח הֵהוּא אֶתְרַ פְּלָא דְּכָל אֶרְעָא** נמצא שאותו מקום הוא כללות ושרש כל הארץ, לכן כשאמר לו הקב"ה הארץ אשר אתה שוכב

אתר פללא דכל ארעא, ומה ההוא אתר איהו פללא דכל ארעא,
 רבי שמעון דאיהו בוצינא דכל ארעא, על אחת פמה וכמה
 דשקיל ככל עלמא.

פתח רבי יוסי ואמר, (סס טו לה) הפעם אודה את יהו"ה, וכי
 בכלהו דאולידת לא אתחזי לאודאה ליה לקדשא בריה
 הוא אלא בהאי, אלא יהודה איהו ברא רביעאה לכרסייא, ואיהו
 אשלים לכרסייא, ובגין פך יהודה בלחודוי תקונא דכורסייא,
 וסמכא דכלהו סמכין, (י"ב ס"ו דהו' תלתא אברהם יצחק ויעקב, וכדין
 אתא דוד מיהודה ואשלים לכרסייא, ועל פן אקרי יהודה דאיהו
 שמה קדישא, והדל"ת (ס"ו ד' רגלוהי) מרגלוהי דכורסייא), רבי

מתוק מדבש

עליה לך אתננה, היתה הכונה על כל הארץ, ומה ההוא אתר איהו פללא דכל
 ארעא ומה אם מקום ההוא הגשמי היה כללות ושורש כל הארץ, רבי שמעון
 דאיהו בוצינא דכל ארעא ר"ש שהוא המאור ונשמת כל הארץ המאיר לארץ
 ולדרים עליה בתורתו ובחכמתו, על אחת פמה וכמה דשקיל ככל עלמא על
 אחת כמה וכמה שד' אמותיו שקולות כנגד כל העולם כולו.

פתח רבי יוסי ואמר לפרש מש"כ הפעם אודה את ה' ומקשה וכי בכלהו
 דאולידת לא אתחזי לאודאה ליה לקדשא בריה הוא אלא בהאי
 וכי בכל הבנים שהולידה לאה עד יהודה לא היתה ראויה לה להורות להקב"ה
 אלא בזה, ומתריך אלא יהודה איהו ברא רביעאה לכרסייא ואיהו אשלים
 לכרסייא אלא יהודה שהוא סוד המלכות הוא בן הרביעי אל הכסא והוא השלים
 את הכסא, ובגין פך יהודה בלחודוי תקונא דכורסייא וסמכא דכלהו
 סמכין ועל כן יהודה לבדו הוא תקון הכסא והעמוד שכל שאר עמודים נסמכים
 עליו, לפי שהוא השלים את הכסא לכן כל גמר המלאכה על שמו נקרא והוא
 הכלל והחותם של כולם, על כן נתנה הודאה רק בו, אם כן רבי שמעון דנהיר
 כל עלמא באורייתא ר"ש המאיר בתורתו את כל העולם כולו הרי הוא דמות

שְׁמַעוֹן דְּנִהֵר כֹּל עַלְמָא בְּאוֹרֵייתָא, וְכֻמְה בּוֹצִינֵין נְהָרִין בְּגִינְיָה,
עַל אַחַת פְּמָה וְכֻמְה.

מאמר ר"ש בבחינת ראש הפרצוף העליון

רְבִי שְׁמַעוֹן אִיהוּ פְּאִילָנָא, וְרְבִי אֶלְעָזָר בְּרִיָּה וְחֲבָרױ דְּאֵינוֹן חֲמִשָּׁה
דְּאֶדְפְּרָנָא, פְּעַנְפִין דְּאִילָנָא רַבְרַבִּין, דְּדַמְיִין לְדְרוּעִין וְשׁוֹקִין.

מתוק מדבש

הכסא, וְכֻמְה בּוֹצִינֵין נְהָרִין בְּגִינְיָה וכמה מאורות עליונים מאירים על ידו
ויונקים ממנו, עַל אַחַת פְּמָה וְכֻמְה שהוא כולל הכל והוא חותם כל הבריאה.

מאמר "ר"ש בבחינת ראש הפרצוף העליון", מבואר בו עדות הרעיא
מדימנא על הרשב"י והחברייא קדישא שהוא כאילן, דהיינו הראש והגוף
של פרצוף השכינה כביכול, והחברים הם בבחינת הענפים שבו שהם
הספירות הק'.

(מקור המאמר מהר פשט פנחס דף רכג ע"ב גנע"מ, ונציאלינו כן יד עמ' קמז)

אמר הרעיא מהימנא כי סוד שבעה החברים הנזכרים הם פרצוף שלם, כי רְבִי
שְׁמַעוֹן אִיהוּ פְּאִילָנָא רבי שמעון הוא כאילן שהוא הראש והגוף של
הפרצוף, וְרְבִי אֶלְעָזָר בְּרִיָּה וְחֲבָרױ דְּאֵינוֹן חֲמִשָּׁה דְּאֶדְפְּרָנָא ורבי אלעזר
בנו וחמשה חבריו שהזכרנו לעיל, פְּעַנְפִין דְּאִילָנָא רַבְרַבִּין דְּדַמְיִין לְדְרוּעִין
וְשׁוֹקִין הם כענפים הגדולים היוצאים מן האילן הדומים לזרועות שהם חסד וגבורה,
ולשוקים שהם נצח והוד. ור"ל רבי שמעון הוא סוד הכתר, והתפארת והיסוד שבקו
אמצעי כלולים בו, ורבי אלעזר בנו בחסד וגבורה, ורבי יודאי בחסד לבד, ורבי
יוסי בגבורה לבדה, ורבי אלעאי בנצח, ורבי יהודה בהוד, ורבי אבא במלכות כנ"ל.

מאמר הסוד שגילה השי"ת בישיבה של מעלה

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר בְּנֵי פֶסוּק מִיִּלְךָ, וַיִּתְגַּלֵּי סְתִימָא דְרִזָּא
 עֲלָאָה דְבְנֵי עֲלָמָא לֹא יִדְעִין, שְׁתִּיק רַבִּי אֶלְעָזָר, בְּכַה רַבִּי
 שְׁמַעוֹן וְקָאִים רַגְעָא (כ"ט שְׁעָתָא) חֲדָא, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר
 מַאי אֱלֹה [וכו'], אָתָּא אֱלִיהוּ וְאָמַר לִי, רַבִּי, יִדְעָתָּ מַה הוּא מִי
 בְּרָא אֱלֹה, אָמִינָא לִיה אֲלִין שְׁמִיָּא וְחִילְהוֹן עוֹבְדָא דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא, דְאִית לִיה לְבַר נֶשׁ לְאֶסְתַּכְּלָא בְּהוּ וּלְבָרְכָא לִיה, דְּכַתִּיב
 (ס' ס' ד) כִּי אֲרָאָה שְׁמִיךָ מַעֲשֵׂה אֲצַבְעוֹתֶיךָ וְגוֹמַר, יְהוָה אֲדוֹנֵינוּ
 מַה אֲדִיר שְׁמֶךָ בְּכָל הָאָרֶץ.

מתוק מדבש

מאמר "הסוד שגילה השי"ת בישיבה של מעלה", בו יתבאר שאלוהו
 שאל לר"ש על כונת הפסוק מי ברא אלה, וכתשובת רשב"י גילה הקב"ה
 לנשמות הצדיקים בישיבה העליונה.

(מקור המאמר נסקדמת הזכר דף א' ע"ג-ד ע"ה, ונצטטו כרך א' עמ' יג-יד)

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר בְּנֵי, פֶסוּק מִיִּלְךָ תַּפְסִיק דְּבִרִיךְ וְשְׁתוּק [מלדרוש
 במעשה בראשית], וַיִּתְגַּלֵּי סְתִימָא דְרִזָּא עֲלָאָה דְבְנֵי עֲלָמָא לֹא
 יִדְעִין וְאוּ יִתְגַּלוּ סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים הַסְתוּמִים שְׁאִינִם יְדוּעִים לְבְנֵי הָעוֹלָם, שְׁתִּיק
 רַבִּי אֶלְעָזָר, בְּכַה רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְקָאִים רַגְעָא חֲדָא וְעַמְד רַגַע אַחַד, אָמַר
 וְשָׂאל רַבִּי שְׁמַעוֹן מִבְּנוּ אֶלְעָזָר, מַאי אֱלֹה מַה כּוֹנֵת הַכְּתוּב (ישעיה מ טו)
 "שָׂאוּ מְרוֹם עֵינֵיכֶם וּרְאוּ מִי בְרָא אֱלֹה", מִלֵּת אֱלֹה עַל מִי נִאֲמְרָה [וכו'], אָתָּא
 אֱלִיהוּ וְאָמַר לִי, רַבִּי, יִדְעָתָּ מַה הוּא מִי בְּרָא אֱלֹה בָּא אִלְיָהוּ וְשָׂאל
 אוֹתִי מַה כּוֹנֵת הַפְּסוּק שֶׁל מִי בְרָא אֱלֹה, אָמִינָא לִיה אֲלִין שְׁמִיָּא וְחִילְהוֹן
 עוֹבְדָא דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִמְרֵתִי לוֹ שְׁכוֹנֵת הַפְּסוּק בְּאִמְרוֹ שָׂאוּ מְרוֹם
 עֵינֵיכֶם וּרְאוּ מִי בְרָא אֱלֹה, הִיתָה עַל הַשָּׁמַיִם וְצַבָּאָם הַגְּשָׁמִיִּים שֶׁהֵם מַעֲשֵׂה
 הַקְּב"ה, דְאִית לִיה לְבַר נֶשׁ לְאֶסְתַּכְּלָא בְּהוּ וּלְבָרְכָא לִיה שְׂרָאוּי לוֹ לְאָדָם
 לְהַסְתַּכֵּל בְּהֵם כְּדִי לְבָרֵךְ הַקְּב"ה עַל נִפְלְאוֹתָיו, דְּכַתִּיב כְּמוֹ שְׁכַתוּב כִּי אֲרָאָה

אָמַר לִי, רַבִּי, מִלָּה סְתִימָא הָיָה קָמִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְגַלִּי
בְּמַתִּיבְתָא עֲלָאָה.

מאמר דבריו יכתבו לפני עתיק יומין

חֲדֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר לִיָּהּ אֱלִיָּהּ, רַבִּי אֵימָא מִיִּלְךָ, וְאַנָּא
אֲבַתְרָךְ, דְּהָא מִינֵי וּמִינָךְ תְּסַתִּימִים מְלִתָּא, וְרָשׁוּ אַתְיָהִיב

מתוק מדבש

שְׁמִיךְ מַעֲשָׂה אֲצַבְעוֹתֶיךָ ירח וכוכבים אשר כוננת, ועל ידי זה משבח האדם
ואומר יהו"ה אֲדוֹנֵינוּ מָה אֲדִיר שְׁמֶךָ בְּכָל הָאָרֶץ.

והמשיך רבי שמעון לספר, כי אז על חוף הים, אָמַר לִי אֱלִיָּהּ, רַבִּי, מִלָּה
סְתִימָא הָיָה קָמִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא סוד הזה היה סתום לפני
הקב"ה שלא גילה אותו לשום אדם, וְגַלִּי בְּמַתִּיבְתָא עֲלָאָה וגילה אותו
בישיבה של מעלה לנשמות הצדיקים שהם באות תמיד בסוד ה'.

מאמר "דבריו יכתבו לפני עתיק יומין", יבואר בו מאמר אליהו לרשב"י
רבי אמור דבריו ואני אחריו כי הרשות נתנה ממקור עליון לגלות סודות
אלו למטה ולמעלה, ומעלה יתירה יש לך עלי בחיך שדבריו יכתבו לפני
עתיק יומין.

(מקור המאמר זוהר חדש שיר השירים דף עו ע"ב, וצנזאורינו כרך ג עמ' מח-מט)

כששמע רבי שמעון דרוש זה [המובא שם] מאליהו חֲדֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן שמח
רבי שמעון, אָמַר לִיָּהּ אֱלִיָּהּ אמר לו אליהו, רַבִּי אֵימָא מִיִּלְךָ
רבי אמור דבריו, דהיינו מה שיש לך לומר, וְאַנָּא אֲבַתְרָךְ ואני אגיד אחריו,
דְּהָא מִינֵי וּמִינָךְ תְּסַתִּימִים מְלִתָּא כי ממני וממך יושלם סוד זה, (ה"א) וְרָשׁוּ
אַתְיָהִיב לָן מַעֲם עֲתִיקָא דְּכוּלָּא ורשות ניתנה לנו מלמעלה מעתיק מכל,

לך מעם עתיקא דכולא, דיתגלו רזין אלין מתתא ומעילא, את לקביל תתאי, ואנא לקביל עילאי.

ובחייך רבי, רבו יתיר אית לך, דכל מילך אכתיב לעלא קמי עתיק יומין, ומיליי לא אכתוב לעלא, אלא בהאי עלמא יפתבון מיליי על ירך, מילך יהון פתיבין לעלא, ומיליי פתיבין לתתא, זכאין אתון צדיקייא בהאי עלמא, וזכאין אתון בעלמא דאתי.

מתוק מדבש

שהוא הראשון מכל פרצופי האצילות, והיינו הא"א [בחינת הכתר]. דיתגלו רזין אלין מתתא ומעילא שיתגלו סודות אלו מלמטה ומלמעלה, את לקביל תתאי אתה כנגד הסודות של התחתונים, ואנא לקביל עילאי ואני כנגד הסודות של העליונים.

ובחייך רבי, רבו יתיר אית לך ובחייך רבי, כי מעלה יתירה יש לך עלי, (ס"ג) דכל מילך יפתבון לעלא קמי עתיק יומין כי כל דבריק יכתבו למעלה לפני עתיק יומין, (ס"ג) ומיליי לא יפתבון לעלא ודברי לא יכתבו למעלה, אלא בהאי עלמא יפתבון מיליי על ירך אלא בעולם הזה יכתבו דברי על ירך, וחזר אליהו על דבריו לגודל חיבת רבי שמעון, ואמר מילך יהון פתיבין לעלא דבריק יהיו כתובים למעלה, ומיליי פתיבין לתתא ודברי יכתבו למטה (אולי הוסיף אליהו לומר שדברי רבי שמעון יהיו נכתבים למעלה גם לפני ז"א [בחינת התפארת], ודבריו יהיו נכתבים רק למטה לפני המלכות), זכאין אתון צדיקייא בהאי עלמא אשרי לכם הצדיקים בעולם הזה, וזכאין אתון בעלמא דאתי ואשרי לכם בעולם הבא.

מאמר ר"ש אינו ירא מעליונים ותחתונים

תנ"א, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, זְמַנָּא חֲדָא הָוּה צְרִיכָא עֲלָמָא לְמִטְרָא,
 אָתוּ לְקַמְיָה (ס"א אָלוּ לְגַבִּיָּה) דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, רַבִּי יִיסָא
 וְרַבִּי חֲזַקְיָה וְשָׂאָר חֲבַרְיָיא, אֲשַׁכְּחוּהוּ דִּהְוָה אָזִיל לְמַחְמֵי לְרַבִּי
 פְּנַחֵס בֶּן יְאִיר, הוּא וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיָּה, פִּינֵן דְּחָמָא לוֹן, פְּתַח
 וְאָמַר (ספלים קלג ב) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת הִנֵּה מָה טוֹב וּמָה נְעִים שְׁבַת
 אַחִים גַּם יָחַד [וכו'].

וְהַשְׁתָּא חֲמִינָא דְאַתּוֹן אֲתִיתוֹן עַל דְּדְכוּרָא לָא שְׂרִיא בְּנוֹקְבָא,
 אָמַר אִי לְדָא אֲתִיתוֹן גְּבָאִי, תִּיבּוּ, דְּהָאִי יוֹמָא אִסְתַּפְּלְגָא

מותוק מדבש

מאמר "ר"ש אינו ירא מעליונים ותחתונים", יתבאר בו ענין מסיבת
 הצדיקים רפכ"י, רשב"י והחברייא בסעודה, ושכחי הקודש שנאמרו מרבי
 פנחס בן יאיר והחברייא על עוצם גדולת רבי שמעון בר יוחאי זינ"א.

(מקור המאמר חסר פרשת אחרי דף נט ע"ג-סג ע"ב-ע"ג דלילג, וצנאוריט כרך יא עמ'
 מא-מג; מו-מח; נט-ס; סב; סו; עא; עג; עח-עט)

תנ"א למדנו בבבוייטא, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, זְמַנָּא חֲדָא הָוּה צְרִיכָא עֲלָמָא
 לְמִטְרָא פַּעַם אַחַת הִיָּה צְרִיךְ הָעוֹלָם לְגַשְׁמִים, אָתוּ לְקַמְיָה דְרַבִּי
 שְׁמַעוֹן, רַבִּי יִיסָא וְרַבִּי חֲזַקְיָה וְשָׂאָר חֲבַרְיָיא בֵּאוּ רַבִּי יִיסָא וְרַבִּי חֲזַקְיָה
 וְשָׂאָר חֲבַרְיָיא לְפָנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲשַׁכְּחוּהוּ דִּהְוָה אָזִיל לְמַחְמֵי לְרַבִּי פְּנַחֵס
 בֶּן יְאִיר, הוּא וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיָּה מִצְאוּ אוֹתוֹ שְׁהִיָּה הוֹלֵךְ לְרֵאוֹת אֶת רַבִּי
 פְּנַחֵס בֶּן יְאִיר חֲמִיָּי, הוּא וּבְנוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, פִּינֵן דְּחָמָא לוֹן כִּיּוֹן שְׂרָאָה אוֹתָם,
 פְּתַח וְאָמַר הַתְּחִיל לְפָרֵשׁ מָה שְׁכַתּוֹב שִׁיר הַמַּעֲלוֹת הִנֵּה מָה טוֹב וּמָה
 נְעִים שְׁבַת אַחִים גַּם יָחַד [וכו'].

וְהַשְׁתָּא חֲמִינָא דְאַתּוֹן אֲתִיתוֹן עַל דְּדְכוּרָא לָא שְׂרִיא בְּנוֹקְבָא וְעַתָּה
 אַנִּי רוֹאָה שְׂאֵתָם בְּאַתָּם אֵלֵי לְפִי שׁו"א [בחינת התפארת] אינו שורה
 יחד עם המלכות, ויש התעוררות הדינים, ולכן לא יורדים גשמים לעולם, אָמַר,

דִּיתֶהְדֵּר כִּלָּא לְמִשְׁרֵי אַנְפִּין בְּאַנְפִּין, וְאִי לְאוּרֵייתָא אֶתִיתוֹן,
שָׂרוּ גְבָאִי.

אָמְרוּ לִיה, לְכִלָּא קָא אֶתִינָא לְגַבֵּי דְמַר, יִשְׁתַּמֵּיט חַד מִינָן
לְבִשְׂרָא לְאַחְנָא שְׂאָר חֲבֵרֵיא, וְאַנְן נְתִיב לְקַמְיָה דְמַר.

עַד דְּהוּ אָזְלִי, פְּתַח וְאָמַר (ס"ו ס"ב) שְׁחֹרָה אָנִי וְנֶאֱוָה בְּנוֹת
יְרוּשָׁלַיִם וְגו', אָמְרָה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל קָמִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
שְׁחֹרָה אָנִי בְּגִלוֹתָא, וְנֶאֱוָה אָנִי בְּפִקּוּדֵי אוּרֵייתָא, דְּאָף עַל גַּב
דִּישְׂרָאֵל בְּגִלוֹתָא, לָא שְׂבָקִי לוֹן [וכו'].

מתוק מדבש

אִי לְדָא אֶתִיתוֹן גְּבָאִי, תִּיבּוּ אַמַר לְהַם רַבֵּי שְׁמַעוֹן אִם רַק בְּשִׁבִיל זֶה בֵּאתִם
אֵלַי, שׁוּבוּ, כְּלוּמַר אַתֶּם יְכוּלִים לַחְזוֹר, דְּהָאִי יוֹמָא אֶסְתַּכְלְנָא דִּיתֶהְדֵּר כִּלָּא
לְמִשְׁרֵי אַנְפִּין בְּאַנְפִּין כִּי בְיוֹם הַזֶּה הִסְתַּכְלַתִּי בְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ וְרֵאִיתִי שְׂכַל
הַפְּרָצוּפִים יַחְזְרוּ לַשְּׂרָוִת יַחַד פְּנִים בְּפְנִים בְּסוּד הַיַּחְזוֹר, כְּלוּמַר רַבֵּי שְׁמַעוֹן הִתְפַּלֵּל
שׁוּ״ן [הַתְּפֹאֲרָת וּמַלְכוּת] יַחְזְרוּ לְהִתְיַחַד פְּנִים בְּפְנִים וְיִתְמַתְקוּ הַדֵּינִים, וּמִמִּילָא
יִמְשְׁכוּ הַשְּׁפַעוֹת טוֹבוֹת וְיִרְדּוּ גְשָׁמֵי בְּרַכָּה בְּעוֹלָם, וְאִי לְאוּרֵייתָא אֶתִיתוֹן,
שָׂרוּ גְבָאִי וְאִם בֵּאתֶם אֵלַי לְלִמּוֹד תּוֹרָה, אַז תִּשְׂאָרוּ אֲצִלֵּי.

אָמְרוּ לִיה הַחֲבֵרִים לְרַבֵּי שְׁמַעוֹן, לְכִלָּא קָא אֶתִינָא לְגַבֵּי דְמַר בְּשִׁבִיל הַכֹּל
בֵּאֲנוּ אֶל מוֹרְנוּ, לְכֹן יִשְׁתַּמֵּיט חַד מִינָן לְבִשְׂרָא לְאַחְנָא שְׂאָר
חֲבֵרֵיא יִלְךְ אַחַד מֵאַתְנּוּ לְבִשֵׁר לְאַחִינוּ שְׂאָר הַחֲבֵרִים שְׁהִיּוּ יַרְדּוּ גְשָׁמִים, וְאַנְן
נְתִיב לְקַמְיָה דְמַר וְאַחֲנוּ נִשְׁבַּ לְפָנֵי מוֹרְנוּ לְשִׁמּוֹעַ דְּבַרֵּי תּוֹרָה.

עַד דְּהוּ אָזְלִי בְּעוֹד שְׁהִיּוּ הוֹלְכִים, פְּתַח רַבֵּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר הַתְּחִיל לְפַרְשׁ
מַה שְׂכָתוּב שְׁחֹרָה אָנִי וְנֶאֱוָה בְּנוֹת יְרוּשָׁלַיִם וְגו', שְׁפִירוּשׁוּ אָמְרָה
כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל קָמִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִמְרָה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל שְׁהִיא הַשְּׂכִינָה
לְפָנֵי הַקְּב"ה שְׁהוּא ז"א [בְּחִינַת הַתְּפֹאֲרָת], שְׁחֹרָה אָנִי בְּגִלוֹתָא שְׁחֹרָה אָנִי
בְּגִלוֹת, לְפִי שְׂאִין לִי יַחֲדוּ גְמוֹר עִמָךְ, אֲבָל וְנֶאֱוָה אָנִי בְּפִקּוּדֵי אוּרֵייתָא
יִפְהֵ אָנִי בְּקִיּוּם מִצּוֹת הַתּוֹרָה, דְּאָף עַל גַּב דִּישְׂרָאֵל בְּגִלוֹתָא שְׂאָף עַל פִּי

וְאֵתוֹן חֲבֵרֵיֶיא דְהֶכָא, כְּמָה דְהוּיְתוֹן בְּחִיבוּתָא בְּרַחֲמֵימוּתָא מְקַדְמָת
 דְנָא, הֵכִי נְמִי מְפָאן וְלֵהֲלָאָה לָא תַתְפְּרִשׁוֹן דָּא מִן דָּא,
 עַד דְקִדְשָׁא בְרִיף הוּא חֲדֵי עִמְכוֹן, וְיִקְרִי עֲלֵיכוּן שְׁלָם, וְיִשְׁתַּכַּח
 בְּגִינִיכוֹן שְׁלָמָא בְּעֵלְמָא, הֵדָא הוּא דְכְתִיב (תהלים קכג ט) לְמַעַן אַחֵי
 וְרַעֲי אֲדַבְרָה נָא שְׁלוֹם בְּךָ.

אֲזֵלוּ, עַד דְהוּוּ אֲזֵלִי, מְטוּ לְבִי רַבִּי פְנַחֶס בֶּן יֵאִיר, נִפְקַ רַבִּי
 פְנַחֶס וּנְשָׁקִיָה, אָמַר זְכִינָא לְנִשְׁקָא שְׁכִינְתָא, זַפְּאָה חוּלְקִי,
 אֲתַקִּין לְהוּ טִיקְלִי דְעֶרְסִי קַפְטוּרִי דְקִילְטָא, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן,
 אַוּרִייתָא לָא בְעֵי הֵכִי, אַעְבָּר לְהוֹן וְיִתִּיבוּ.

מתוך מדבש

שישראל נמצאים בגלות, לָא שְׁבָקִי לֹון עִם כֵּל זֶה אִינִם עוֹזְבִים אֶת מִצְוֹת
 ה' מִלְקִימָן, וְעַל יְדֵי זֶה יֵשׁ לִי קִצַּת יַחֲדוּ [וכו'].

ואמר רבי שמעון להחברים וְאֵתוֹן חֲבֵרֵיֶיא דְהֶכָא ואתם החברים שבכאן, כְּמָה
 דְהוּיְתוֹן בְּחִיבוּתָא בְּרַחֲמֵימוּתָא מְקַדְמָת דְנָא כִּמוּ שֶׁהֵייתֶם בְּחִיבוּת
 וּבִאֲהָבָה מִלְפָנַי זֶה, הֵכִי נְמִי מְפָאן וְלֵהֲלָאָה לָא תַתְפְּרִשׁוֹן דָּא מִן דָּא
 כִּמוּ כֵן מִכָּאן וְלֵהֲלָאָה אֵל תַּתְפְּרִדּוּ זֶה מִן זֶה, עַד דְקִדְשָׁא בְרִיף הוּא חֲדֵי
 עִמְכוֹן וְיִקְרִי עֲלֵיכוּן שְׁלָם עַד שֶׁהִקְבִּיָה יִשְׁמַח עִמְכֶם וְיִקְרָא עֲלֵיכֶם שְׁלוֹם,
 וְיִשְׁתַּכַּח בְּגִינִיכוֹן שְׁלָמָא בְּעֵלְמָא וְיִמְצֵא בּוֹכּוֹתְכֶם שְׁלוֹם בְּעוֹלָם, הֵדָא הוּא
 דְכְתִיב זֶהוּ שְׁכָתוּב לְמַעַן אַחֵי וְרַעֲי אֲדַבְרָה נָא שְׁלוֹם בְּךָ.

אֲזֵלוּ הִלְכוּ יַחֲדוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן עִם הַחֲבֵרִים, עַד דְהוּוּ אֲזֵלִי מְטוּ לְבִי רַבִּי
 פְנַחֶס בֶּן יֵאִיר עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים הִגִּיעוּ לְבֵית רַבִּי פְנַחֶס בֶּן יֵאִיר, נִפְקַ
 רַבִּי פְנַחֶס וּנְשָׁקִיָה יֵצֵא רַבִּי פְנַחֶס לְקַבֵּל פְּנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן וּנְשָׁקוּ (נְסוּד יוֹד
 דְנִשְׁקִין), אָמַר זְכִינָא לְנִשְׁקָא שְׁכִינְתָא אִמַר זְכִיתִי לְנִשְׁקָא אֶת הַשְׁכִּינָה, כִּי רָאָה
 הַשְׂרָאָה הַשְׁכִּינָה עַל רַבִּי שְׁמַעוֹן, זַפְּאָה חוּלְקִי אֲשֶׁרִי חֲלָקִי, אֲתַקִּין לְהוּ
 טִיקְלִי דְעֶרְסִי קַפְטוּרִי דְקִילְטָא הֲתַקִּין וְהִכִּין לָהֶם מִטּוֹת כְּבוֹדוֹת, שְׁכַרְעֵי
 הַמַּטָּה הָיוּ קְשׁוּרוֹת זֹו לְזֹו בְּחִבְלִים, כְּלוֹמַר שֶׁהִכִּין לָהֶם מוֹשֵׁב טוֹב לְלִימּוֹד

אמר רבי פנחס, עד לא ניכול, נשמע ממאריה דאורייתא מלה, דהא רבי שמעון פל מלוי באתגלייא אינון, איהו גברא דלא דחיל מעילא ותתא למימר לון, לא דחיל מעילא, דהא קדשא בריה הוא אסתפם ביה, לא דחיל מתתא, פאריה דלא דחיל מבני ענא.

אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, אלעזר קום בקיומך, ואימא מלה חדתא לגביה דרבי פנחס ושאר חברייה.

קום רבי אלעזר, פתח ואמר [וכו'], תו אמר רבי שמעון, פל בר

מתוק מדבש

התורה, אמר רבי שמעון לרבי פנחס, אורייתא לא בעי הכי התורה אינה צריכה כך, כי אין ראוי להתכבד ולהתענג בשעת הלימוד, אעבר להון ויתביבו העביר אותם רבי פנחס וישבו על הקרקע.

אמר רבי פנחס לרבי שמעון, עד לא ניכול נשמע ממאריה דאורייתא מלה טרם שנאכל נשמע משר התורה דברי תורה, דהא רבי שמעון פל מלוי באתגלייא אינון כי רבי שמעון כל דבריו וסודותיו שאמר הם בגלוי, ולא ברמז והעלמה, איהו גברא דלא דחיל מעילא ותתא למימר לון הוא איש שאינו מתירא מעליונים ותחתונים לגלות סודות התורה, ומפרש לא דחיל מעילא הוא אינו מתירא מקטרוגם של מלאכי מעלה, דהא קדשא בריה הוא אסתפם ביה כי הקב"ה מסכים עמו, לא דחיל מתתא ואינו מתירא מכחות החיצונים שלמטה שיתגרו בו, פאריה דלא דחיל מבני ענא כמו ארי שאינו מתירא מבני הצאן.

אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, אלעזר קום בקיומך בני אלעזר עמוד על רגליך, ואימא מלה חדתא לגביה דרבי פנחס ושאר חברייה ואמור דבר חדש בחידושי התורה לפני רבי פנחס ושאר החברים.

קום רבי אלעזר, פתח ואמר התחיל לפרש [וכו'], תו אמר רבי שמעון

נֶשׁ דְּזָכִי לְמִילָף אֹרִייתָא, וְנָטִיר לָהּ לְהָאֵי זָאת, הָאֵי זָאת נְטִירָת לֵיהּ, וְגָזַר עֲמִינָה עַל קְיִימָא דִּילֵיהּ, דְּלֹא יִתְעַדֵי מְנִינָה וּמִן בְּנוּהֵי וּמִן בְּנֵי בְּנוּהֵי לְעֵלְמִין, הִדָּא הוּא דְכְתִיב (ישעיה נט כב) וְאָנִי זָאת בְּרִיתִי אֹתָם וְגו'.

יָתְבוּ לְמִיכַל, עַד דְּאָכְלוּ, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְחַבְרֵינָא, כָּל חַד וְחַד לֵימָא מְלָה חֲדָתָא דְאֹרִייתָא עַל פְּתוּרָא, לְקַמֵּיהּ דְּרַבִּי פְּנַחֶס [וכו'].

וְקַדְשָׁא בְּרִיף הוּא יְהִיב הָאֵי לְבוּצֵינָא קְדִישָׁא רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְעוֹד, דְּסָלִיק לֵיהּ לְעֵילָא לְעֵילָא, בְּגִין כֶּף כָּל מְלוֹי בְּאַתְגַּלְיָא

מתוק מדבש

עוד אמר רבי שמעון, כָּל בַּר נֶשׁ דְּזָכִי לְמִילָף אֹרִייתָא כֹּל אָדָם שֶׁזָּכָה לְלַמּוֹד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְנָטִיר לָהּ (ס"ג סמ"ק) וְהוּא שׁוֹמֵר אוֹתָהּ, אוּ הָאֵי זָאת נְטִירָת לֵיהּ הַשְׁכִּינָה הַנִּקְרָאת זָאת שׁוֹמֵר אוֹתוֹ, וְגָזַר עֲמִינָה קְיִימָא עַל קְיִימָא דִּילֵיהּ וְכוּרַת עִמּוֹ בְּרִית חֲדָשָׁה עַל הַבְּרִית שֶׁכָּבַד כֶּתֶב הַקְּב"ה עִם יִשְׂרָאֵל, דְּלֹא יִתְעַדֵי מְנִינָה וּמִן בְּנוּהֵי וּמִן בְּנֵי בְּנוּהֵי לְעֵלְמִין שֶׁלֹּא תִסּוּר מִמֶנּוּ וּמִן בְּנֵי וּמִן בְּנֵי לְעוֹלָם, הִדָּא הוּא דְכְתִיב זֶה שֶׁכָּתוּב וְאָנִי זָאת בְּרִיתִי אֹתָם אָמַר ה', רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וְדַבְּרֵי אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בְּפִיךָ, לֹא יִמּוּשׁוּ מִפֶּיךָ וּמִפִּי זֶרַעךָ וּמִפִּי זֶרַע זֶרַעךָ אָמַר ה' מִעַתָּה וְעַד עוֹלָם.

יָתְבוּ לְמִיכַל יִשְׁבוּ לְאֹכּוֹל, עַד דְּאָכְלוּ בְּעוֹד שֶׁהָיוּ אוֹכְלִים, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְחַבְרֵינָא אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְחַבְרֵים, כָּל חַד וְחַד לֵימָא מְלָה חֲדָתָא דְאֹרִייתָא עַל פְּתוּרָא לְקַמֵּיהּ דְּרַבִּי פְּנַחֶס כֹּל אֶחָד וְאֶחָד יֹאמַר דַּבְּרֵי חֲדָשׁ בַּתּוֹרָה עַל הַשְּׁלַחַן לִפְנֵי רַבִּי פְּנַחֶס [וכו'].

ומסיק רבי חזקיה את דבריו ואמר וְקַדְשָׁא בְּרִיף הוּא יְהִיב הָאֵי לְבוּצֵינָא קְדִישָׁא רַבִּי שְׁמַעוֹן וְהַקְּב"ה נָתַן לְשׁוֹן לְמוֹדִים לְמֵאֹרֹת הַקְּדוּשָׁה הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן, כִּי הוּא זָכָה לְגַלוּת סוּדוֹת הַתּוֹרָה יוֹתֵר מִכֹּל הַנְּבִיאִים, וְעוֹד דְּסָלִיק

אתמרו, ולא אתפסיין, עליה פתיב (במדבר יב ט) פה אל פה אדבר
בו ומראה ולא בחידות [וכו].

והשתא קדשא בריף הוא חקק דיוקנא דרבי שמעון לעילא,
וקליה לעילא לעילא סלקא, ומתעטר א בכתרא קדישא,
עד דקדשא בריף הוא מתעטר ביה בכלהו עלמין, ומשתבח ביה,
עליה פתיב (ישעיה מט ג) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך
אתפאר [וכו].

ותאנא, פלהו זכאי קשוט עד לא ייתון לעלמא, פלהו אתתקנו

מתוק מדבש

ליה לעילא לעילא ועוד שהעלה אותו הקב"ה לעולמות שלמעלה ושם השיג
רזי תורה מה שלא נגלו אפילו להנביאים, (כמבואר לקמן דף רעג ע"א, וז"ל
בוצינא קדישא זכאה חולקך, דקב"ה גלי לך מה דלא גלי לכל נביא וחווה), בגין
פך פל מלוי באתגלייא אתמרו ולכך כל דברי סודותיו נאמרו בגלוי, ולא
אתפסיין ולא נתכסו ונעלמו מן העולם, עליה פתיב עליו נאמר, מה שאמר
הקב"ה למשה רבינו פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות לפי שרבי
שמעון היה דומה למשה רבינו [וכו].

ומסיק רבי יוסי את דבריו ואמר והשתא קדשא בריף הוא חקק דיוקנא
דרבי שמעון לעילא ועתה הקב"ה חקק את צורתו של רבי שמעון
למעלה, וקליה לעילא לעילא סלקא וקול תורתו עולה למעלה למלכות
ולמעלה לז"א, ומתעטר א בכתרא קדישא ומתעטר בכתר הקדוש, ר"ל שתורתו
נעשית מ"ן למלכות שהיא כתר לעולם הבריאה, והיא מעלתו עד דקדשא
בריף הוא מתעטר ביה בכלהו עלמין ומשתבח ביה עד שהקב"ה שהוא
ז"א מתעטר בו בכל העולמות ומשתבח בו, עליה פתיב עליו נאמר ויאמר
לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר [וכו].

ותאנא ולמדנו כי פלהו זכאי קשוט עד לא ייתון לעלמא שכל צדיקי

לְעִילָא, וְאֶקְרוּן בְּשִׁמְהֵן, וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, מִן יוֹמָא דְבָרָא קֳדָשָׁא בְּרִיף הוּא עֲלֵמָא, הָוֵה אֲזִדְמֵן קָמִי קֳדָשָׁא בְּרִיף הוּא, וְאִשְׁתַּכַּח עִמֶיהָ, וְקֳדָשָׁא בְּרִיף הוּא קָרִי לִיהָ בְּשִׁמְיָהּ, זְפָאָה חוּלְקִיָּה לְעִילָא וְתַתָּא, עֲלִיָּה כְּתִיב (משלי כג כה) יִשְׁמַח אָבִיךָ וְאִמָּךְ, אָבִיךָ דָּא קֳדָשָׁא בְּרִיף הוּא, וְאִמָּךְ דָּא כְּנַסְתָּ יִשְׂרָאֵל [וכו'].

וְהַשְׁתָּא הָא בּוֹצִינָא קְדִישָׁא מִתְעַטֵּר בְּעֵטְרוֹי דְּהָאֵי דְרָגָא, וְהוּא וְחֲבֵרֵיִיא סְלִיקוּ תְּשַׁבְּחוּן מִתַּתָּא לְעִילָא, וְהִיא מִתְעַטֵּרָא בְּאֵינוֹן תְּשַׁבְּחוּן, הַשְׁתָּא אֵית לְאַפְקָא בְּרַכָּאן לְכֻלְהוּ חֲבֵרֵיִיא מְעִילָא

מתוק מדבש

אמת טרם שיבואו לעולם, כִּלְהוּ אֲתַתְּקֵנוּ לְעִילָא כּוֹלֵם מִתְתַּקֵּינִים לְמַעְלָה וּמוֹכְנִיִם לְרַדְתָּ לְעוֹלָם הַזֶּה, וְאֶקְרוּן בְּשִׁמְהֵן וְנִקְרָאִים בְּשִׁמּוֹתֵם, וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי מִן יוֹמָא דְבָרָא קֳדָשָׁא בְּרִיף הוּא עֲלֵמָא וְרַבִּי שְׁמַעוֹן מִיּוֹם שְׁבֵרָא הִקְבִּי"ה אֵת הָעוֹלָם, הָוֵה אֲזִדְמֵן קָמִי קֳדָשָׁא בְּרִיף הוּא וְאִשְׁתַּכַּח עִמֶיהָ הִיָּה מוֹכֵן וּמוֹזֵמֵן לְפָנֵי הִקְבִּי"ה לְרַדְתָּ לְזוּהָ הָעוֹלָם, וְהִיָּה נִמְצָא עִמוֹ, וְקֳדָשָׁא בְּרִיף הוּא קָרִי לִיהָ בְּשִׁמְיָהּ וְהִקְבִּי"ה קָרָא אוֹתוֹ בְּשֵׁמוֹ, זְפָאָה חוּלְקִיָּה לְעִילָא וְתַתָּא אִשְׁרֵי חֲלָקוֹ לְמַעְלָה וּלְמַטָּה, עֲלִיָּה כְּתִיב עֲלֵיו נִאֵמַר יִשְׁמַח אָבִיךָ וְאִמָּךְ, אָבִיךָ דָּא קֳדָשָׁא בְּרִיף הוּא הֵיִינוּ ז"א, וְאִמָּךְ דָּא כְּנַסְתָּ יִשְׂרָאֵל הֵיִינוּ הַמְּלָכוֹת [וכו'].

וְהַשְׁתָּא הָא בּוֹצִינָא קְדִישָׁא מִתְעַטֵּר בְּעֵטְרוֹי דְּהָאֵי דְרָגָא וְעַתָּה הִרִי הַמְּאוּרָה הַקְּדוּשָׁה רַבִּי שְׁמַעוֹן מִתְעַטֵּר בְּעֵטְרוֹתָיו דְּהֵיִינוּ בְּמוֹחִין דְּגַדְלוֹת מִמְּדֵרְגַת הַמְּלָכוֹת, וְהוּא וְחֲבֵרֵיִיא סְלִיקוּ תְּשַׁבְּחוּן מִתַּתָּא לְעִילָא וְהוּא וְהַחֲבֵרִים מַעֲלִים תְּשַׁבְּחוֹת בְּסוּד עֲלִייתָ מ"ן [הַתְּעוּרְרוֹת עֲבוּדַת הַתְּחַתּוֹנִים] מִלְּמַטָּה לְמַעְלָה בְּמַלְכוּת, וְהִיא מִתְעַטֵּרָא בְּאֵינוֹן תְּשַׁבְּחוּן וְהִיא מִתְעַטֵּרַת בְּאֵלוֹ הַתְּשַׁבְּחוֹת, כִּי עַל יְדֵי עֲלִייתָ הַמ"ן נַעֲשֶׂה יַחּוּד זו"ן [קוּב"ה וְשִׁכְנִיתִיהָ], וְהַמְּלָכוֹת מִקְבַּלְתָּ אֵת הָאֵרֶת הַמּוֹחִין שְׁהֵם הַעֲטֻרוֹת, הַשְׁתָּא אֵית לְאַפְקָא בְּרַכָּאן לְכֻלְהוּ

לְתַתָּא, בְּהַאי דְרֵגָא קְדִישָׁא, וְרַבִּי (ס"ב דְּרַבִּי) אֲלַעְזָר בְּרִיה, לִימָא
מַאֲיָנון מְלִין מְעַלְיִין דְּאוּלִּיף מְאָבוֹי [וכו'].

קָם רַבִּי פִּנְחָס וְנָשִׂיק לִיה, וּבְרִיף לִיה, וְנָשִׂיק לְרַבִּי אֲלַעְזָר
וּלְכֻלְהוּ חֲבֵרְיָא, וּבְרִיף לוֹן, נָטַל פֶּסָא וּבְרִיף, פְּתַח וְאָמַר
(תהלים כג ט) תַּעְרוֹף לְפָנַי שְׁלַחַן נֶגֶד צוּרְרֵי וְגו'.

יְתָבוּ (ס"ב תְּרוּ) תַּמָּן כָּל הַהוּא יוֹמָא, וְהוּוּ חֲבֵרְיָא כְּלָהוּ תְּדָאן
בְּמַלִּי דְּאוּרִייתָא, וְחִדּוּתָא דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן הָהוּ סְגִי, נָטַל
רַבִּי פִּנְחָס לְרַבִּי אֲלַעְזָר וְלֹא שְׁבָקִיה כָּל הַהוּא יוֹמָא וְכָל לִילְיָא,
וְהָהוּ חֲדַי עֲמִיה, קָרָא עֲלֵיהּ (ישעיה נט ז) אִז תַּתְּעַנֵּג עַל יְהו"ה,

מתוק מדבש

חֲבֵרְיָא מְעִילָא לְתַתָּא וְעַתָּה יֵשׁ לְהוּצִיא בְּרוּכּוֹת לְכָל הַחֲבֵרִים מִלְּמַעְלָה לְמַטָּה,
בְּהַאי דְרֵגָא קְדִישָׁא בְּמַדְרַגָּה הַקְּדוּשָׁה שֶׁל הַמַּלְכוּת, וְרַבִּי אֲלַעְזָר בְּרִיה
לִימָא מַאֲיָנון מְלִין מְעַלְיִין דְּאוּלִּיף מְאָבוֹי וּבְנו רַבִּי אֲלַעְזָר יֹאמַר מֵאוֹתָם
דְּבָרִים הַנְּעִלִים וְהַחֲשׂוּבִים שֶׁלֹּא מֵאֲבוֹי [וכו'].

קָם רַבִּי פִּנְחָס וְנָשִׂיק לִיה וּבְרִיף לִיה קָם רַבִּי פִּנְחָס וְנָשִׂיק אֶת רַבִּי שְׁמַעוֹן וּבְרִיף
אוֹתוֹ, וְאַחַר כֵּן וְנָשִׂיק לְרַבִּי אֲלַעְזָר וּלְכֻלְהוּ חֲבֵרְיָא וְנָשִׂיק אֶת רַבִּי אֲלַעְזָר
וְלְכָל הַחֲבֵרִים, וּבְרִיף לוֹן וּבְרִיף אוֹתָם, אַחַר כֵּן נָטַל פֶּסָא וּבְרִיף לְקַח אֶת הַכּוֹס
שֶׁל בְּרוּכָה וּבְרִיף בְּרוּכָת הַמְּזוּן, פְּתַח וְאָמַר הַקְּדִים וְאֹמַר תַּעְרוֹף לְפָנַי שְׁלַחַן נֶגֶד
צוּרְרֵי דְשַׁנַּת בְּשִׁמְן רַאשֵׁי כּוֹסֵי רוּיָה, וְלֹא נוֹדַע מָה שֶׁפִּירֵשׁ עַל פְּסוּק זֶה.

יְתָבוּ תַּמָּן כָּל הַהוּא יוֹמָא יֵשְׁבוּ שֵׁם כָּל הַיּוֹם הַהוּא, וְהוּוּ חֲבֵרְיָא כְּלָהוּ
תְּדָאן בְּמַלִּי דְּאוּרִייתָא וְהוּוּ הַחֲבֵרִים כּוֹלָם שְׁמַחִים בְּדַבְרֵי תוֹרָה,
וְחִדּוּתָא דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן הָהוּ סְגִי וְשִׁמְחָתוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן הִיתָה גְּדוּלָה יוֹתֵר
מִשֶּׁל כּוֹלָם, נָטַל רַבִּי פִּנְחָס לְרַבִּי אֲלַעְזָר וְלֹא שְׁבָקִיה כָּל הַהוּא יוֹמָא
וְכָל לִילְיָא לְקַח רַבִּי פִּנְחָס אֶת נַכְדוֹ רַבִּי אֲלַעְזָר וְלֹא עֲזָבוּ כָּל אוֹתוֹ הַיּוֹם וְכָל
הַלֵּילָה, וְהָהוּ חֲדַי עֲמִיה וְהִיא שְׁמַח עִמוֹ, קָרָא עֲלֵיהּ וְקָרָא עַל עֲצָמוֹ אִז

כָּל חֲדוּתָא וְעִנּוּגָא יִתִּירָא דָּא דְחוּלְקֵי הוּא, (על דָּא דְעַמִּי הוּא, על דָּא כְּתִיב (תהלים קמד טו) אֲשָׁרֵי הָעַם שְׁפָכָה לוֹ וְגו'), זְמִינִין בְּהֵוּא עֲלֵמָא לְאַכְרָזָא עֲלֵי, זַפְאָה חוּלְקֵהּ רַבִּי פְּנַחֶס, דְּאַנְתָּ זְכִית לְכָל הָאֵי, (דס"ח יב ט) שְׁלוֹם לְךָ וְשְׁלוֹם לְעוֹזְרֵךָ פִּי עֲזָרְךָ אֱלֹהֵי־ךָ.

אֲשָׁכִימוּ לְמִיזֵל, קָם רַבִּי פְּנַחֶס וְאַחִיד בֵּיהּ בְּרַבִּי אֶלְעָזָר וְלֵא שְׁבָקִיה לְמִיְהֵךְ, אוֹזִיף רַבִּי פְּנַחֶס לְרַבִּי שְׁמַעוֹן וּבְרַכִּיָּה, וּלְכַלְהוּ חֲבַרְיָא.

מתוק מדבש

תַּחֲעֲנַג עַל יְהו"ה שְׁפִירוּשׁוּ כָּל חֲדוּתָא וְעִנּוּגָא יִתִּירָא דָּא דְחוּלְקֵי הוּא כֹּל הַשְּׂמֵחָה וְהַעֲוֹנָה הַרְבֵּה הַזֶּה הִיא שֶׁל חֲלָקִי, כִּי בְּבִיתִי נִתְחַדְּשׁוּ כֹל אֵלּוּ הַחִידוּשִׁים שֶׁל סוּדוֹת הַתּוֹרָה, זְמִינִין בְּהֵוּא עֲלֵמָא לְאַכְרָזָא עֲלֵי וְעִתִּידִים לְעוֹלָם הַבָּא לְהַכְרִיז עֲלֵי, זַפְאָה חוּלְקֵהּ רַבִּי פְּנַחֶס אֲשָׁרֵי חֲלַקְךָ רַבִּי פְּנַחֶס, דְּאַנְתָּ זְכִית לְכָל הָאֵי שְׂאֵתָה זְכִית לְכָל זֶה, שְׁלוֹם לְךָ וְשְׁלוֹם לְעוֹזְרֵךָ פִּי עֲזָרְךָ אֱלֹהֵי־ךָ בְּמָה שׁוֹכִית לְנֹכַד כּוּזָה.

אֲשָׁכִימוּ לְמִיזֵל הַשְּׂכִימוּ לְלַכַּת לְדַרְכֶּם, קָם רַבִּי פְּנַחֶס וְאַחִיד בֵּיהּ בְּרַבִּי אֶלְעָזָר וְלֵא שְׁבָקִיה לְמִיְהֵךְ קָם רַבִּי פְּנַחֶס וְאַחֲזוּ בּוּ בְּרַבִּי אֶלְעָזָר וְלֵא הַנִּיחוּ לְלַכַּת, אוֹזִיף רַבִּי פְּנַחֶס לְרַבִּי שְׁמַעוֹן וּבְרַכִּיָּה וּלְכַלְהוּ חֲבַרְיָא לִיּוּוֵה רַבִּי פְּנַחֶס אֵת רַבִּי שְׁמַעוֹן וּבִירֵךְ אֹתוֹ וְאֵת כָּל הַחֲבֵרִים.

תּוֹרַתוֹ מְגִן לָנוּ. הִיא מְאִירַת עֵינֵינוּ. הוּא יִמְלִיץ טוֹב בְּעֵדְנוּ. אֲדוּנָנוּ בַּר יוֹחָאֵי:

סדר וקדיש מן שמיא נחית

הזרתו מגן לנו!

פוקוס focus

הסגולה והשמירה המובהקת ביותר!

23 כרכים מפוארים שר

"הזהר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש"

הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל
ושם לעצמו למטרה להנגיש את ספר הזהור לכל יהודי.

קיים בפורמט רגיל 24/17 ס"מ - בינוני 17/12 ס"מ - כיס 16.5/11.5

משלוחים חונם עד הבית לכל חלקי הארץ

1800-350-330 מוקד הזמנות:

אתר הספרים יש"ע באיור
www.matokmidvash.com

ניתן להשיג בחנויות הספרים המוכרות